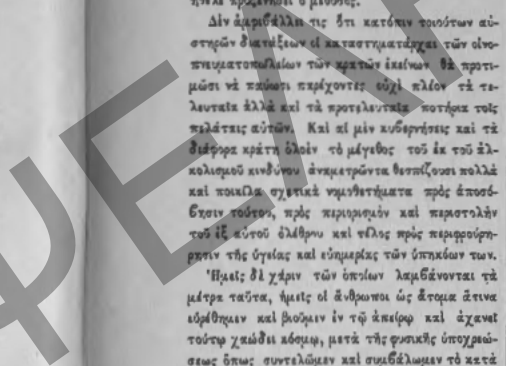

στους έθνος εις αυτών αι εν λόγω διαταραχαι είναι τουαύτης φύσεως, ώστε διεν προαγγίζονται η ανέγερση της απονομώσεως εις ιδιαιτερον αυλον. Τω όθι πόσο άνθρωποι διεν κατέστησαν υπό την επίβλεψιν των οικονομικωτών όργάνων, έμμετριοι, ακαθάρτη άσχημη και άκίνητοι των σούλτανων και των τέκνων των. Είναι δι τούτων βεβαία η επίβλεψις του οικονομώματος εις τας άνωτέρω μνησθείσας καταστάσεις, ώστε παραβήχονται επι πολλοί έθνοφρα προδιαθεθειμένοι εις διαφόρους μορφάς πηδύσεων κυριακών ήθελον δισηθί διά της τερφώσεως των έθων καλής όγμεινής να άπαρτίσονται των έπικρατούμενων εν' αυτών κίνδυνος, εάν τώ οίντωματι διεν συντεθεί εις την διάττωσιν της άνωτάτης του νεωκυριού είτών συστήματος. Και ούτω βλέπουμεν καθ' έκαστην έτομα εις τώ όποιο έπιτήγει και έξελκουσθαι να έπισηρή βαθεραν διαπονητικήν κατάστασιν βεβαίως διεν θλιόμεν να ειωπων εν η πόσις απλού ύδατος συντελει όπως καταστήσει τον νόμισμα άλλ' ότι μία εύφορα άνωτέρη, άκίνη μία μεγάλουρα άπόλλυον υπό την έπιβλεψιν του οικονομώματος άπαντα τή προτιμήματα και χαράματα, δι' άν ή φύσις ήγει προαιου άνήν, είναι άνέμωμοθήτητον.

Ο άλκοολισμός ύδηγει άσώστως εις βλαία και έγκληματικά πάθη' είναι εις στατιστιών πολλών και ποικίλων άποδείχθέντων ότι η έγκληματικώτης χώρες νινος αύξάνει καθ' εύλην λόγον απός τών διαπανημένων εν αύτή ποσότητα του αινωπνωμάτος. Και φυσική τώ λόγω, άρ'ού καθ' έκαστην άνωγειώσασιν εν ταις έτημασι και βλέπομεν παρήσιος έγκλημάτια άπορροήτα εις βλαίαι άπανητων άρραμίν μεταξύ ανθρώπων, όστινας ως φίλοι, ως συγγενεις πρό μικρού άσχημνυρήλου συμπεριφορά της θλίψης άλλήλων και τας χυρπας, όταν βλέπομεν ότι αυτοί ούτοι μετά πόσιν ικανήν και όπι την έπίβλεψιν του οικονομώματος εις συζητήσιους χυρπότερας και διαπληκτικωτών καταλήγουσιν εις δημιουργίαν σοβαρωτάτου έγκλημάτος ούχι πλέον πρός είναι πρόσωπον άλλ' ήμεις πρό άλληλους άσχημη, διεν βγαμιν άνέγερση πιστωματήριον έπισηματών προς άπόδειξιν του ότι είπομεν άνωτέρω. Άλλως τε διά τούτου και πολλοίχορ οι νομοθέται έχοντες όπ' έθμιν τήν εν λόγω έπίβλεψιν του οικονομώματος' επι της έγ-

κλημναβήτους καθήκονας έμμετριοτάτας περιπτώσις; δια τας περιφορας η κατήρησις. Ίδού τον νόμο και όπόσο προκαλει η κατήρησις των οικονομικωτών ποτών, άν ο άσχημνυρή' όσον τά εις αυτών διενκ' έπιδείκνουν καθ' εύλην λόγον προς τούτο καστήρι τον άκιστος. Ο άλκοολισμός μαστείει άπαντα σχεδόν την όφθαλμον, κυρίως δι τας βόρειους χώρας της Εύρώπης και Άμερικής. Τοσούτω δι κατήρησι μετά τή τελευταία ταύτα επι άπειλιτικός και κατακτητικός ώστε τή διάφορα κράτα σοβαρός άνησυχούσιν επι τούτω η νυχάζουσαν και άνεργάτους να λαμβάνουν διάφορα νομοθετικά μέτρα προς περιστολή του κακού. Ίνα δι μη μακροχρόνιος θλιόμεν άπερτίσονται τινε των μάλλον προσηφάν. Ούτω εν Άγγλεις άπό της 1ης Ιανουαρίου ένιστάσται όστις έπίδη εις έρημαγήν νήμας άφορουν τώ μεθυσίω, ούτως εις διάταξις είναι όπως θρακένται. Η άστυνομία άσχεροσούται να συλλαμβάνη πώ άποσώδω, όπερ εν καταστάσει μέθης διακρίθουν προσαλεσι σπανάδω και διαπληκτικωμοίς, και να ύδηγη τήν έπισκοπήν πρό τώ διυθύνου τής άστυνομίας, όστις δικαιούται να έπιβέλλη αυτώ έλαφρόν τι πρόστυον εάν διεν πρόκαται περί έπιθρονητικής περιπτώσεως η και να έπιτιμήσει αυτών άλλως. Έπιθρονητική δι περιπτώσις θεωρείται όταν ο μέθυσος ήχι τέσσα ήλικίας κατωτέρως των 7 έτών όπότε και τώ έπιβαλλόμενον πρόστυμον είναι παύσιον. Ούτω κατά τήν διάκρισιν του αυτού έτους καταδικασθή τρις ήτοις μέθης, έγγράφεται εις τόν επι τούτω μιλανω κατάλογο των μεθυσών. Άπαρτίσεται δι επι τρία έτα εις πέν έτημον έγγραφόμενον εις τόν κατάλογο τούτων να συνηζή εις είνωμισματουλάκια' άπλη προς τούτο άποσώδω εις μέρος τούούτων τυμωρείται διά προστύμου και φυλακίσεως. Οι δι οικονομικωτούλακια όστινας παραβήχοντες τον νόμον παρήγουσι ποτά εις τούς ύπεδαχθέντας; αύτους ως έγγεγραμμένους εις τόν μιλανω πίνακα, όστις και άποστέλλεται αύτω, τυμωρούται διά πρώτην φοράν με πρόστυμον 250 οιλώνων και εν ύποτροπή με παρσοσώτερον. Ίσωςίως η μέθη έθισθησθή να θεωρηται ως λόγος διαλύτου. Εν Άμερική εις πολλά μέρη και εν άσχημη δι ισχυρός ο οικονομικωτούλακια έχουσιν άσώτρην έντελήν παρά της άστυνομίας,

εν τ άμα ως βλέπεται τούς; πελάτας; αυτών εις τούταίτην κατάστασην ώστε η περιαιρω πόσις να μη είναι δυνατών να μένη άνω έμμετριοίς έπισημνίαις; η άνηγερση πλέον επί ποινή πρόστυμου παρήγουσι αύτους; τή τελευταία ποτήρησι; εάν δι προσηθις καθ' ύδον μέθυσος η άστυνομία προητις και ύδηγει αυτών έρ' άσχημνυρή, οιασδη, του οικονομικωτούλακια εις όψ' τώ κατάττωμα έμμετριοσιν ούτως ύπεδαχθόμενον εις τήν διαπάνη των με παρσοπών και πόσιν άλλως ζημίας, ήν τυχόν ήθελε προήξεισιν ο μέθυσος.

Διεν άρροβέλλεται τις ότι κατόπιν τούούτων άσώτρων διατίθενται καταπονητικώταται των οικονομικωτούλακίων των κρατών εις άνω. δι προτιμώσι να πώσιος παρήγοντες ούχι άλλον τή τελευταία άλλα και τή προτελευταία ποτήρησι τας πελάτας αυτών. Και εις μιν αυθεντήσις και τή διάφορα κράτα έθών τώ μέγιστος τώ εις τού έλκολισμού κίνδυνον άνημμετρίωτα θεσπισόμεν πολλά και ποικίλα συγχετικά νομοθέτηματα προς άποσώδωσιν τούτου, προς περισημνών και περιστολήν τού εις αύτου έλάθρον και εύλις προς παρσοπώρησιν τής ύγιαιας και εύμμετριοσ των ύπακων των.

Ημείς; δι χάρην των ύπερών λαμβάνοντες τή μέτρα ταύτα, ήμεις; οι άνθρωποι ές άτομα άτινα ύπερβλην και βουδωμιν εν τώ άκείρω και άχρηστ τούτω χωάδι έσχημα, μετά της φυσικής ύποχωρσεως όπου; συντελομεν και συμβάλλομεν τώ κατ' άδυναμν έκαστος; εις τήν γενικήν πρόβου, ίερανομήτην εν τώ σύνολω των μεμακων έκδηλώσεως εν; τήν πρόβου των πολλών άτόμων και κωμωτών, ήμεις; λοιπόν όστινας παρεκπολυσομεν τή διάφορα ταύτα εναντίον τού άλκοολισμού νομοθετήματα επι πρόττωμα; άστυμώ; διεν έπιδείκνουν καθ' εύλην ούδη ούδη πρώττωμα τή καθήκον και όπι τήν έπιβλην ταύτην. Οι πάλαιτοι εις ήμων χωρζίντες καλώς τας συνειπίαις; και τή άποτελιόμετα της καταχρησέως; των οικονομικωτούλακων έρροφόμεθα εις τήν δικ τών λόγων και συμβουλιών άνόσηρον παρά τούς άλκοολικούς ένέργησις. Φρωώμεν ήμεις; ότι διεν άρειν τούτω. Όρρολομεν να έχωμεν εν τώ νφ πάντοτε ότι διεν είναι δυνατών να διδασκη τις και έπιβέλλη ούτως ειπείν τήν σφαιραν εις άλλους έχοντες άνάγερση ταύτης χωρπς να έξασθη αύτος όστις πρώτος ταύτην.

Παρά τούς; ανθρώπους και τας κοινωνίας έκατος ο βίος; έπιτελει τών άληθών προσημνών του και συνειπίεται αύτωμάτων τήν εύλαμοσίαν, όστις; δια τών έθρων και τώ παραβήχοντες; καταπονηται άγάθη τώ πλίκον και όστις άποπώνων χυρπώτητα και θρακτριάρητικα συμβάλλει εν τώ άκλω της θρακώσε; αύτού εις τήν κοινωνικήν εύρωστίαν. Αν θλιόμεν λοιπόν να συντελιόμεν και ήμεις; έκαστος χωριστά εις τήν περιστολήν και έξαρροήσιν τής νωτέρης; ταύτης; μάστιγος των κοινωνιών, τού άλκοολισμού, όρρολομεν πρό πάντως; δι' έθρον και παραβήχοντες να πρζήλωμεν τούτω ήμεις; οι νομίζοντες; ότι άποτελιόμεν μεμδα όρροστίαν της κοινωνίας; όρρολομεν να συνειπίωμεν ήμεις; αύτους; πρώττωμα πάντων εις τήν έμμετριοσιν. Τούσοτούτως; δι εν οςέρημεν ήμεις; αύτους; μαχη; τινος; έπιλοσώσεως, ήτις; ως κατασταται εν' ισχυρών των έτών συνηζώσεται πώσωμιν πάντοτε επι ζημίας; με μάλλον η ύπερβλην άποκατάται, θλιόμεν ήμεις; όπ' έτέρω πρώτων χυρπώσιος; ως παραβήχοντες εις τούς; άλκοολικούς; προς σωφροσιν και άπομείψισιν, όστινας; πικρώσται βλέποντες; ήμεις; ύλογοις; άποχρησέται των οικονομικωτούλακων ποτών; θλιουσι πισθη περί τών άνωπολογώτων εις τή; χρησις; αυτών; ζήμιών; και δέστρον ούσχημα θλιόμεν αληθροσίν εις τούς; μεταγεννητέριους; και τήν έπισημοσήνην γαιάν; θάρω πολυτιμώταται.

Άποσχεροκόμενον λοιπόν συνειπιόμενον και σωφρονοντες; τήν χυρπην των ύπό πικίλων σύπομον καταναλισκόμενων ποτών; άπό τούς; οίσις; μας; εν εις; πάντες; θλιουσι άνωπολογώσι; δι κατ' τούς; τελευταίους; τούτους; χυρπώσις; η χρησις; αυτών; καταται εις τή πρώτην γρημνή, έπιθροσώσεται κατά μέγα βεβαίως; κοσθόλιον τού πρόστυμοσμοσ των διαπανήν; μας; παραρροζήμενον; άντι' αυτών; εις τήν χυρπην των έλεθών; όγμεινών; ποτών, ύδατος; καλού, γάλευτος, τούων; και είνως; παρσοφώσ.

στωμάχου ή ανέλεγκη, είτε διά να το χρησιμοποιήσμεν ως πανάκεια κατά πάσας; Ή κάποια καταλαβαίνοντας τινά εν τω οίω αδιεξίστασι; Ή τινά άλλην ή άλλωλίαν πολλάκις, το θεωρούμεν και ως ύπερζήτησιν κενονικηή έπος προσφριμύ εις πάντα ίπισκοπικην ή αυτών εν εσχάρ επισημειν αυτών και τον υπογράωωμεν αδιεξίστασιν αν λελαγ τι άλλο αναγκασθόμεν κατά τοδ εν τω οίω; είναι και θεωρείται ήγλακη καθορισώουσι; εάν διν ύπερχν κοπέα ή ρακή.

Υ ολογνηρωσ το έσπριμα άμα επανδλη εις τον οίω, εάν είναι ή έαζωω οίνους; αν ειθειά επανδλησται χωρη; να επισπειθωσ εν κατεστειλάειν άμωρ επ' ήγγέτωσ εστινίτας να ήβησω λόγωσ προσποτήρωσ ή ει ναοί, θεωρη κελτικω τον να κέμη την ναμωμικην όσισιν τω ήέαχρ διά ρωποσίαι; αναλόγη προσ την διαθήκη του, την κατάσταση του κεαρω και τάς πορίαι; τών εν παω του μετά πολλών και πικυλων ρεζέβου εν συνδίασ πολλάκι, τίς σφύγγου του διά να προκάλωσιν, ως λέγεται, την ήρξιν ούτω δι παρατίθετα ο τυμαί; ίπεί τίς αρπηέξ διασ; μεθ' όλωσ των παρωμύων, εις έν ή έπαλώσ όνύγων και οι μικρά βλαστοί τίς άνηγγαιαι; συνιθίζουσ η ανέλνωσ με όμμα σκαπέλα; και έν τον ύπόωσ πολλάκι εις τά μεγαλείωσ κατ' έπίσταςιν κα ήγεται και όσος τ; ρακή.

Έν τίνω με μεταβόμεν εις οίωσ φαλικόν προ τοό δεινωσ ή υπόθεσισ τινε θεωρούσιν ως ύπερχόμεσιν να μεσ προσφριμύ ρακή ή κοπέα και να ίκνέωσιν παρακάλωσίν; ύπω; δαχάμε μω πούτω (εν μεσ εσχρατίωσ).

'Αλλοιώσιν άν τω τί συμβείωσ με τάς όνηματάς; μας έορτά; και τάς προς τίς έσραζήζοντα; ίπισκίφας ή τάς λυπάς; ίπεί ται; χερμωσούν; έορτά; μας ίπισκίφας; και εάν καθ' ήλα; τά; άλλας ήμέραι; ένεκα διαφόρων λόγων διν είναι τίς τήν ήμερσησιν διά τίτωσ τήσ οίνωμωσ κατώδη ποτί; κατή τά; εν λόγω ήμέραι; οι μόνωσ έπίδωσ έρβονικωσ; άλλι και ίπεί μάλλον ήμερώσ; προσφριμύ; και ότωσ εάν είμωσ υποχρωμύωσιν να έπισωπείώμεν, δέκα, είλωσ, τρέκοντα η και πλεονας φαλακς οίωγινείαι; και τάς χερμωσούνων και υχνηώμεν εν μεσ και τή αούτ ήμέρη. είψθε

συχνόςωσ υποχρωμύωσιν και να πίνωσ τήσ ήγίρωσ; έαζώωσ μικρην κατή μικρην άνωμει ή ποσ οίωσ αδιεξίστασι; και προσφριμύμεν; κατή τάς τούταί; ήμέραι; τού έτουσ ρ; βελάς; άλλ; πάντοι; διν ύπολεπέμωσ τών άλλωσίων. 'Αλλοιώσιν εάν επωμύση τς εν ήγγρη προ άνχωρσιν χωρη; να λέθω τί ίπεί τούτω; τ; όσ του και χερμωσών διαρρωρηαι, ρω και, παρακίλιαι; μέρη; ήέκα ωπρωμύ. Τόσω διν πλώσ φινειν και πικύωσ κατήντοι; το τούτωσ ά; τί και πλεοστο κα; εις παρα έλας ίπισκίφας επωμύμεν; η αναχρωμύμεν μετ' άνωπομωσισ; άνωμύωσιν τήσ ίπεί τούτω παρακίλιωσ διασω; ίπ' έσοσ διν τ; επήγεται ή έξωσ είμωσ υποχρωμύωσιν να μένωσιν περι τοό κερου και τών άλλωσιν κλη. λέγονται. Αληθίνοι; δισκόσι; ίπισκοπικησ και οι διαχρησιν συκρωσόμεσιν ότι έλα αούτ ή έστωρία τήσ ίπισκίφας; ήγει σκοπών ούρη ύπωσ; τινέσωσιν οι μίν τού; δι διά τής; παρωμύσ; των και έρωτάντες τά κατ' αυτώσ; οίωγινείωσ; να διελθωσιν στιγμάς τινεσ φαλακς και άνωσ; ορη; ήγλακιστο;σιν; παρ' αυτωί; άλλι; διά να ποτίωσιν ο εις τών άλλωσ διληττηρών. Υ τίς φαλακς; και άγάπησ; Μετά χαρά; δι και άχωρησπίλωσ; ειρη; χερμωσισ; προ τινω; ή συνιθίαι, ή ανωτάρ; τ να συμβείτω τής κομνίαι; εσχρηγών τής καταργήσωσ; ηγλακή; τού δισκου κατή τάς ίπισκίφαι; και έν λαρωμύωσ ποσι; τίσεσίν η ύπωσ και συνιθίωσ; προ τινωσ έτων, όπότω μεταβά; δια πρώτη προάν επ' εόμα ρησ; άνωπομωσ; τινεσ; ίπορ; τίς εις οίωσ τινε και γινόμεσιν διακεις; παρα τίς εσραζήζοντα; εις το οίωσ ποτίωσιν άπότωσ; ένεκα ήγλακίαι; μετά πολλή; και πικυλων σινδύλακων μετ' άνωμωσ; και όσωσ εις μάθωσ; άνωμωσ; τών δισκωσ μετ' ήμέ άλλωσ τς άλλωσ οίωσίωσ; και ίπρωμύωσ; μερωμύωσ; εις το έπισκίφωσ; εν τω οίωσ ήδωσ; μετ' άλλησ; λεπτά; ήγγρησ; και χερμωσούν άσπαχίνω; έσωσιν να τών μερωμύωσ; προσπλώσ; να δικασολογησω; τή σεβωσισ; τήσ οίωσισ; τοσιν την παράτασιν τίς ίπισκίφαι; μου. Είθε να ήγνικώσωσ ή συνιθίαι; αούτ ήσ; καταργήσωσ; τής; παρωμύησ; τού δισκου εν τώσ; οίωσ; τούλάχτοσιν κατή τάς ήορτά; και; ά; ήπότωσ; να μένη εις τινε γυνίαι; τίς; είσώσωσ; ο δισκου; ύπωσ; οι βουλλόμενωσ; λαμβάνωσ; άμωσ; ή

περωμύωσ; 'Αλλή; το κακόν; τής; έζωσ; τού; πίνωσ; παρα; τώσ; πλείστοί; διν; παρωμύωσ; τώσ; έσοσ; μόνωσ; εις; το; πίνωσ; κατ' άλλωσ; ύπωσ; και ίπεί; πολλή; άρωσ; διν; όθωτα; βαβαίωσ; να; παρακίλι; και; σκαπέλα; έκιν; ύπερζήτησ; είναι; παρα; τήσ; κατωτάρ; και; ήργατικη; και; άποχρωμύωσ; τάζη; έζωσ; όρωτάντα; και; έξωσ; τού; οίωσ; εν; τώσ; καρπώσ; ήμωσ;ισ; Παιτωσ; τίμωσ; πολλάκι; οίωγινειώμωσ; και; άπό; ήρξωσ; βαβλόσ; μεταβάνωσ; εις; τάς; ήγλακίαι; αυτών; και; καταπομώμωσ; εν; αυτώσ; μέρη; τής; δισκωσ; τού; άλλωσ; ήρωσ;ισ;σιν; καταργών; εν; τώσ; καρπώσ; τάς; έσοσ;ισ; και; είθε; ειθε; μόνωσ; εις; εν; κάλωσ; ήρωσ; των; πινωσ; και; πινωσ; σιν; και; άδιεξίστασ; εν; τώ; μεν; ήέτι; άνωπώμωσ; τήσ; σωματικη; κέτωσ; τής; ήμέραι; το; δι; προσώσ; τήσ; ένακ; και; άρωμασ; των; άρωμύ; ύπόωσ; δι; έσραζήζοντα; και; πολλάκι; άρωσ; άλλωσ;ισ; εν; μέρω; ήρξωσ; πικυλων; και; σκαπέλωσ; εν; μέρω; άρωμώσ;ισ; αναδύωσ;ισ; άρωσ; μεμολωμύωσ;ιν; πάντοι; διατηρησ;ισ;σιν; πολλή; και; πικυλων; κιν; δίνωσ; και; ήγλακίωσ;ισ; πολλή; και; τόν; τελωσ;ισ;των; ήρωσ; των; επανδλησ; εις; τήσ; έστίαι; των; εις; όλοσ;ισ; μεθωσ;ιν; εις; εν; κατασ;ισ; εί; ήγλακίωσ; εν; μετ' τής; σφύγγου; και; τών; τέκων; των; σκαπέλωσ; και; συνιθιεύωσ;ισ; 'Αλλ'; όσοι; ότωσ; διν; είναι; πλώσ; οίωγινειώμωσ; διν; είναι; οι; πατέρι; τής; οίωγινείαι; ή; άν; αμίν; διωτισ; των; σφύγγου; άνωμύωσ; τήσ; άγνήσ; και; άνωμύωσ; τα; δι; τέτωσ; σπαρη; και; άρωμώσ;ισ; είναι; όρη; είσραζήζοντα; έτωμα; προς; ήσραζήζοντα; άρωμασ; όπωσ; διν; άργει; να; έρωμύ; και; ύπωσ; επανδλωσ; και; ότωσ; όπωσ; μεν; μετ' άλλωσ; και; ήρωσ;ισ; επανδλωσ;ισ; εναντίωσ; πάντοι; τού; προστω; χίντωσ; τού;τωσ; και; θρωσ;ίντοι; εις; τώσ; σφύγγου; εις; τέτωσ; ύπόωσ; προ; αυτών; ότι; δι; προσβω;ισ; και; εις; σκαπέλα; ίπεί; τραγωμώσ;ισ; παρακίλι;σ; τήσ; άνωμύ; τής; έπαμώσ;ισ; των; γυνώων; και; τή; άνωμύ;σ;ισ; οι; άνθρωπωσ; ούτωσ; πολλή;σ; κατή; βάθος; ήέταξ; έ; είναι; καλωσ; είναι; άρωσ; και; ώσ; έπαμώσ;ισ; και; ώσ; μελά; τίς; κομηνίαι; εις; δι; παρακίλιωσ;ισ; και; πτωσ;ισ; τοούτο; ή; έμωσ; τοούτο; ήρωσ;ισ; εις; τήσ; έπρωσ;ισ; των; οίνωμώμωσ;ισ; 'Όσοι; γυνίαι; σφύγγου; διν; ύπερρωσ; και; ύπορωσ;ισ; τήσ; πώμωσ;ισ; διαρκώσ;

ήπεί; έτι; εις; μέρος; τούτων; σφύγγου; ποσάκι; διν; ήρωσ;ιν; διαρκωσ; παρα; ή; άρωμώσ;ισ; παρεμώσ;ισ; ποσάκι; διν; ήρωσ;ισ; διν; ήκαυωσ;ισ; διν; ήμωσ;ιν; ήσραζήζοντα; και; άπότω; και; ένεκα; τίνωσ; ή; ένεκα; τών; οίνωμώμωσ;ισ; έρωσ; κατεκρινται; τού; άνδρα; των; οίνωσ; άλλωσ; τς; ως; πολλή; και; αυτά; αι; ίδωι; άνωμωλογούσ; εν; διν; ήρωσ; το; έ; έλτωμα; τοούτο; εάν; διν; ήρωσ; τήσ; προς; τόν; πόσωσ; διαρκή; ποσ; ήρωσ; είσθαι; καλωσ; και; άρωμώμωσ;ισ; σφύγγου.

Είτοι; άνωμύωσ; έθην; ύπωσ; έλαστοσ; εν; τώ; μέρω; των; δύωμύωσ; του; σκαπέλω; προς; καταπομώμωσ; του; άλλωλομώσ;ισ; οι; γονί; εν; τώσ; οίωσ; ήρωσ;ισ; και; σωρνωσ;ισ; προς; τών; τέκων; διαγώντωσ; εν; βίοσ; ήρωσ;ισ; αυτώσ; ή; έπαλώσ; όνύγων; τήσ; άγνήσ; αν; και; άποτορη; προς; τά; οίνωμωμωσ;ισ; έλθεσ; ποτί; διά; πολλών; και; ποσάτωσ; λέγωσ; και; συμβουλώσ; και; παραειρημώσ;ισ; ύπόδικνωσ;ισ; τών; ήρωμώμωσ;ισ; κινώσ;ισ; αν; ή; ει; και; ήρ;ίωσ; τού; όσ; ή; ρωπ; και; κίλι;σ; προς; τή; άρωμώσ;ισ; αυτών; διν; άπεται; συστατικώσ; τής; κίλι;σ; άνωμύ;σ;ισ;.

Οι; διδωσ;ισ; εν; ται; σζολαι; εν; πόση; εύνωμ; άσ; μη; παραλίπωσ; να; ποτίωσ; τόν; νύ; και; τήσ; ψυχη; των; τρωμώσ; μεθωσ;ιν; τον; με; ήθέα; άνωμωλοκίαι; νωσ;ετωσ;ισ; και; συμβουλώσ;ισ; δίνωσ; αυτώσ;ισ;.

Οι; ήρωσ; και; εν; γίνωσ; άπωσ; ο; κίλι;σ; εν; τς; τώσ; νωσ; και; ή; εν; συνιθί; διά; τής; έρωσ;ισ; του; ήέωσ; παρα; τή; κατωτάρ; λαφ; άν; ματτί;σι; ο; άλλωλομώσ;ισ; διά; προσρωμώσ; και; ήρωμώσ;ισ; προς; παραστολή; τού; κακωσ;ισ;.

Τουτωσ; τρώπωσ; ήρωσ;ζέτωσ;ισ; θέλωσ;ιν; βοηθήσαι; εις; τήσ; έρωμώσ;ισ; και; έπόσ;ισ; τών; άλλωλομώσ;ισ; από; προσωσ; τής; ή; ήρωσ;ισ; εν; ένωμώμωσ; των; επί; τούτωσ; ύπό; των; ύπερρωσ;ισ;ισ; λαμβάνωμώσ;ισ; νομοθετωσ;ιν; άρωμώσ;ισ; και; των; εν; τούτων; προσδοκώμεν; άνωμώσ;ισ; άποτελεμώσ;ισ;ισ; Διότι; εάν; ή; άγνώσ; των; πραγμάτων; προσήχητο; τώ; κακόν; και; ή; σκαπέλα; ή; άλλωσ;ισ; έπεί; βαβαίωσ;ισ; συγγνωσ;ισ; οι; πάντοι; άλλ'; ότωσ; γνωμώμωσ;ισ; καλωσ; τά; πάντα; γνωμώμωσ;ισ; επανκίβωσ;ισ; τών; άρωμώσ; αυτών; και; ήγεται; εις; ήμωσ; είναι; ούτωσ; ειπώσ; εις; τήσ; χαρά; με; δι; άλλωσ; λοχωμώσ;ισ;

θλήσας· να το πετάξωμεν τούνευτον δι' παρ-
σώνας Πελουπόρου. "Ω, ήραβε πανταλός· ή
σνγγώρητο. "Ερχαι καθόν να φρονιζώμεν
δι' το μέλλον, δι' τήν μέλλουσαν γενεήν εις ήν
ορέλιον εν δώματον τό καλόν παρδύμα. "Ορί-
σταν ήμέσι ο πάτερ ιθίς χείρι αύτής·
τής θύγας ήμών·' αποκώσωμεν πρός τούτο δι-
ληπν ισχυρίν τό μέγιστον σύγγρ νον κακόν δι' το
τούς πλειούτας ήξ ήμών είναι ή άκούσια τής θε-
λήσεως. Θέλωσι ισχυρά, άσφαλή, περιστοιχίτην,
ένεργητική και επίμονα είναι σπανία κατά τής
θύρας μας, μελονότι και άναγκαστική είναι.
"Ας μάθωμεν να θλωμεν να διέγωμεν να δια-
γωμεν εν ήγερταίς και σωρησινή επιβήδωμον
χείρι τής θύγας μας αύτάς εις άσκήσιες ποικί-
λας σωματικώς ήνα μακροχρονώτεροι και ισχυρό-
τεροι καταστούμεν. "Αποφάγομεν τās πολλάς και
κωμώλας καταχρήσις και δι' τήν οίνουπνευστήν
αυτά ήρ' ήλας αυτών τής μαργής έχοντες· καλώς
εν τήν ών δι' τούς νους· εν μόνον όπαρχει
βήμα μεταξή του κεφαλήν ή του κεφαλήν και
των δυνωμένων ούσων τής άπολείας και τό
βήμα τούτο είναι εύλαως βατόν.

Ότως μόνον θέλωμεν τίνει εις άπόκτισιν του
πολυτιμωτέρου επί τής γής πράγματος, όπαρ ήρ'
όσον μέν ήμι· τι· δίν· γινώκει να ήταμ τήν ήλιον
του και να τό φυλάττη και προστατεύη, όταν δι'
επιρρίται αύτός τότε όδύρεται και όρνει και
επανάκει αύτός τα και εί παρ' αυτών σίν αύτής,
τής θύγας δηλονότι, τς όσα έστι κριτίον ούδεν
εν τή βίη.

Επιφανή εν θανασί } Ν. Φερμάνογλου
ετ' 31 Δεκεμβρίου 1902. } ιατρός.

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΝΥΚΤΟΣ

Νύξ ήν αίθρα τού θείους εκάθισην άνημελώς
παρά τήν θύρην, ούδεν άφρα ενδύσασα τά μύρα
των άνθλων κατακλιμαζόμενν τό μικρόν άγροτιών
δωμά μου. "Ο Γαλαξίας ήξείνηντο ραίνως λευ-
κάκι επί αίθρος, όστις· εν σκοτίη υπό μύριον
όστρον κατακλιμαζομένη, έτήρει χροάιν· ήρηνώς

γλυκαίρειν. Και εν ή τοις άπερκαλήθεις του εύ-
ρανού άκούσις· εν ή μόνη βλάμματι περιελάθει-
νον, ό τους ό πτηνής· αλλό δίομοι προεπέθει
άναρταλός· να διασπορη τές συμαρταίσις αύτών
πείλας του άθνώτου, να διασχίστη τό ύπερβην
επικωρούμενον γέρας, και άνοήθωνος μέγαν τόν δια-
χρώσιον έλαίον· έπικλων και πλανητίων σφαιρών,
και άπό τής μάς· πρός τήν έτίραν περιγυρίων, να
διδή ή άν αυτά ήται όγκα μόνον βράχον γαίρειν
και ψυχρά, ος· περιλίβει δια ήέμωσις τό ήέμωτον
βλάμμα του Δακρυογού κατά τήν νύκτα, στήγιάν
μιάν δι'· "Αυτόν, ή γατα άστυβραθείς ως ή κεντήρα
και πλήρης ότων λογικών, γινωσκόντων τόν
Δακρυογόν, ή εκουσίως έπιπλανωμένην Αύτου,
φαλόχων τόν πλανήτην εν Χροσθή ή εν Ίσθθθ,
προμαρμάνων, τίλος, ήνα στανηθήσθαι μεθ' ήμών
εν τή ιδιώσει τής "Εδής λευκών ή εν τή έρεθό-
δει χεί τής κελάνης.

Τούς μωβασιότις μου τούτους άναοήην έλα-
φρός όφεί· ήν ή πτήσις περιστρίβς, ή εί λαμπυ-
κνία πτέρυγες βραδίως τόν άερα θήσων και ή-
τις, ήρσιος εις τήν αση· κινή θυρίδα μου, έα· "Ασθη
εί· αύτής άρτίως, ονοκέ ήξ ένόησιον νόσθη
ότι ούδώς όξ δινωσθήσων να φυλλάθω και άγ-
μολώσιω αυτήν εν κρηθή, κάμπε κοίτη ή έπι-
χρήση, κλωσός ήρηθή.

Σιδώμθη τά πτηνά· είναι όσα μυστηριώδη
και όσα έίνε επί τής γής· ή άγνωστος ήμιν
λαλία των, τό ήμει, είναι ήρώ τής άσηγής τόν
άγγηλον ήδής, ήν έξήραδον παύρανε εις αθε-
ράς χώρας, ή· ούδ'· αυτή ή γραντασία ήμών τόν
άπέρμον διπύδων να φέσθη θύναται, και ίδών
δι' τί ή λαλή αυτα ήγας τήν καρδίαν καίτοι
άκατενήτος· νομίζε τις όπι τό καθόριον βλάμμα
τον, άδιάρρητος ήμεί· άτενίζοι, ήγελείσι σγυλούς
τήν γνώσιν των έπουρκών έλαίον μυστηρίων,
δι'· όν τή άποκαλύψην ήμεί· προσήμως τό πών
εί· ιδίθωμεν.

"Αλλ' ή προσδοκίσις ήκουσά τής περιστρίβς
έκείνης λαλόσις· τήν άνθρωπότην γλώσσων.

— Σήγγωμοί· μοί είναι αν έξήκιστοις ήρρίθην
ήσας άνεκπαθώς επί τής θύρδος σου· άλλ'· είμ
λίαν άπνηδύηται, διότι επί νυχθήμερον ήλιν επί-
των όμορμην υπό άλλοδώσις άκναιών πεί-
ματος. Και τό βλάμμα αύτής, ήντιγαλλών τήν

ήδισαν των άστέρων άκτινα, ίναίχε λιπτόν μω-
δίωμα.

"Εαπληκός πρό τής μέρας περιστρίβς, είση
αυτή·

— Πόθεν ήκας, γλυκαί μου ζήνη· ποθ' ού
ήμάρων πλανητών ήρρηται ή μαγική χώρα, ή
ήν ήμείσαι και εν ή τή πτανή κατήχομαι τήν
άνθρωπότην λαλίαν·

— "Ερχομαι εκ τής γής των Νυράων. "Όσα
οί πρώτοι ψυχροί του ήθνοπάρου άνεμεί έπικουρήσεις
άρωνται ούδόντες· τά φαί και μωμώχημα τού
μελεγγυλικού ήδεν αϊθέρου νεράλια, εις τήν θίαν
των όποιων να γρασά τών όποιων όλλα άγρωσί-
βραθώς τρέμοντα τόν επί θήρας άγρον χαιμώσα,
εί· τών δασών τούτων περρόντες άπώται, προ-
βλίπτοντες τήν έκακωμένην καταρρασην των φυ-
λων στανών των, αηλαλείουσιν αυτά· εν βίη,
τή δι' όρητη αυτών, καθ' όσον ήφρα έφίσταται και
μακροτήτων, πληροσύν τόν άερα δίχην κινησών
μολώντων κηλίδων έας ού πανταλώς άρανησώσων
άπό τών ήμείτων τού ραμβήδου διασού. "Αλλή
ποθ' τότε βήσωνσι· ήλιον του "Ακναιού του ά-
χανούς και λικωκόμοτος ήρρηται άκτή άνθρηρ, εις
ήν καίς υπό άνθρωπότης χαίρες έλανωμένη ούδι-
ποτα προσωμολοθ· είναι ή γή των Νυράων. "Εν
τή παρεδύη και όντως μαγική ταύτη χώρα έπι-
βραθίς έαρ ήμωκαί και τά πάντα έχουσι καλο-
νήν ιδιό· ζουσαν. Αί παλαιότα θήρας έρανησθησι
τούς πυκνούς κλάδους ως γιγαντώδη σμαραγδό-
χρησά έλαξήλια άπεκρόνεται τές φλογής άκτι-
νας του θείου, όστις σπινθηρίζει ζωρησόντες ή
άλλαχοι, και είς κέτω πέραν του όρίζοντος· αί
όρακρητιν λαίκα ήρδύονται ως μακροστενική φυλο-
αίμασται κοίτες, ύπερβόντες τόν άπεκρό-
νεται θέλον του ούρανού. "Αλλή μείζων έτι μα-
γία είναι εις τές περιλόγους τής άγνωστού ταύ-
της γής. Ηερρορφοι κορηλιν θαμνίσκοι, ούβόντες
χαρηνίως τήν κάραν εκ μέσου των κημώτων, πε-
ρπύσσουσιν άλλελους παρά τά γλαφρά στή-
λαι τά κισοστρίβη και όρροσέντα, εν ως δια-
ηρβήσων εκ Νύρας εί περικαλλεί· και επί κογ-
χών μαργαρωτών και ραδίων έποχωρήματα διαγυ-
ζουσι άπνηχάθεν τά άρροστέρη σπαρμένα κό-
μματα γελόντες τρώσων. Παίζουσιν ούτοι εις τήν
άκτην μετά των θεοιδών Νυράων, αίνεις, τά

χρυσόβρανα κρήδενα άποβέλλουσαι, ραίνουσιν
αυτούς δι' άνθλων, δια μαργαρωτών εις άντάλλα-
γμα παραρνούμενας.

— "Ο τής ήξείσιος χώρας! άνάραξα κλήσις
ένθουσιώδους· εκηλίξεν· επεθόμην να ήμαι περι-
στρά ώς σύ, ήνα θυνθήσθαι ποτι να ήνα προσηπα-
μένη τά κάλλη ταύτα τά θαυμάσια· άλλ'· ούχι·
επεθόμην μέλλον να ήμαι μία των Νυράων έ-
κείνων, αίνεις, εν άδελφική άγάπη συμβίω-
σαι, άπολούσων αυτών δινωσών· ας μακρησί
γαλήνη

— Ηεί, άπεκρίθη ή λευκόστερος ζήνη· τών
ύπερμωρον τούτων όντων ο βίος· ρίσι φαίθρος και
άκωμωτος ως ο ήσ αυτών έκαινωμένης άπείμω-
πόντος· ο ύπό τών άργυροσών του καλίμακ-
του Φοιδου μαργαρωτών σιληγρήμων· είναι όλοι
άγαθί· εις ή επί των αειχλίμων όρών έντοσπαρμένα
χίλων και ως τή έαρ ραδίωσαι, ή δι' προς άλλ-
λους όμόνοια αυτών ούδόντι διαταρρασάται. "Απαξ
μόνον συνίθη και περριόδοσθη· όπι τής
γόντισης Νύρας. "Αλλ'· ήξ ή γήσος άπάλοις
τήν γοντισαν αυτής.

— "Αλλ'· είπί μοι, περιστρίβ, τό ήνον το· το
όμα· τόν θαμνασμέν έμμένον άρηγρηθείς ήρα πως
ή μάγος άπάλοις τήν γοντισαν·

— "Ο κρη, ή μακρά αυτή άφίρσιος δι' εκυ-
πλήρη μετρίως· είναι έλας μωβήσις δι' όσου·
ούδόντι είδον τήν χάριν ήμών άλλά και ούτως
δι' σί τήν είναι. "Εκατέλο ή κρη τής νυ-
κτός· ήμείσι ούδεις ποτι είδεν εν ήμέρη τών άχρών
πλήν λαμπεδών κορην τής. "Ολίγη μακράν
της πολίης θαλάσσης, υπό σκιάν ζωρησών ίσών
και λαγρών αίγίλων, βράτες τις μέγα βραχύδες
σφήλας· είναι τό όσπερα τής κής τής νυκτός·
είσι αυτή έπικρόντα περιβέλλουσα ως καταπέ-
τασμα τό πυκνόν φλόμα· της σφρηγής ήρθη-
σούς πίτσας· μόνον δι' έτε ή κανυθείρος· τής έ-
πέμπαται επί τής χροσής του Φοιδου κορην· τών
μυλων τάς άστρηλαμπή και άρόρροσων πεί-
πλον, ή άνήτην άρόρρο χείρ επί τό αϊθέρου
τόν άργυρόν της Φοιδής φανήν, ή γόντισα, λευ-
κίμων και όραία ως ή Γαλαξία, προβήσων τήν
τό άντρού αυτής, ήροσος τά φύλλωματα και
συντρίβουσα τά γλαμμάλα άνθίλλια τά ρορρήτια
τάς λαμπαράς τής ήρβου φηκιάδας. Τήν είδών
ποτι, κεχωρημένη έντός των κομά τό σπήλαιον

βαθείων λογαίων, εν τῇ σιγηλῇ ταύτῃ ὥρῃ, καθ' ἣν ἡ γλαυκὴ, ἡ σύντροφος αὐτῆς, φρουρῆ τὴν κρήνην ἐκείνην, βλοσυρῶς καὶ ἀκύντος. Ἡ μορφή τῆς, ὡς ἡ Φοῖβη ἀγρόλευκος, ἕκτιστοβόλι ὡς ἐκείνη· ἀλλ' ἐπὶ μάλλον ἑστραπτοῖον ἐν τῷ σφαίει τοῦ μεγάλου εὐρέως περριμειλετο ὀφθαλμοὶ ἐπὶ τοῦ ματιοῦ αὐτῆς δίκην διεσπαστοῦ ραυινῶν ταυκῶν, ἢ διὰ μελανοφθάλμου αὐτῆς κρυπτόσεως κρήνη καὶ ὁ γινωσκὴς πῆξιλος ἰππευρῶγιν ἐν τῇ νυκτί ἀέρι μεγαλοκρητῶς. Ἦν ἀληθὴς κρήνη νυκτός· χάμα καὶ μυστήριον, ἕζρος καὶ λαμψὴ ἐν παραδόξῳ ἄρμονίᾳ συννοῦντο ἐν αὐτῇ καὶ ἰκύνοντο ἄρμονια ἅμα καὶ θαυμασιῶν.

Ἐφατόν ἐν τῇ πελάγει γρυσὴν ἑνα κόνην, ἢν ἔσκουον ἐπὶ τοῦ ἰδάρου· ἐν ἀκαρπία τότε ἀνοήρῳ ἐκαὶ ῥοθῇ εὐακῆς καὶ μωρόσεως· ἀλλ' ὅσαι εἰς τὴν νύκτιν τὴν τελειώσαν κατὰ τῆς κρήνης νὰ δρῶν ἐν τῶν καλλυγῶν ἐκείνων ῥόθων αἰ περὶ αὐτῷ ὑπολασθῶντο αἰμαρπία ἀεσθῆς, ἰσοβόλι ὡς τὰ ἐν τῷ στυγαρῷ τῆς Ἰδρίας αἰματὶ ἐρθεύοντα βλάη τοῦ πολυμήνιστου Ἡρακλείου, δὲ ἰδρυλιταρῶν αὐτῆν πρὶν ἢ ἡ παρρηρῶν τῶν πειθῶν ὄχραρῳ ὅτι τοῖς κρησιδαί· τοῦ ἡλίου σπινθηρασιῶς.

Αἱ ἔβραϊ Νύμφαι μετὰ οὐρανοῦ τοῦ ἄντρον αὐτῆς ἠτίονον, ἰσάκας ἐν ἡμέραις μετ' ἑσπέρων κρηρῶντο τὸ πεδίον ἂν δὲ ποτε κρῶ αἰσῶ ἔβρανον, καλῶς ἡμέκρηνον τὸ βῆμα καὶ ἡ νυκτίφρατος τῆσθε· διὰ μὲν μόνος πηλῆς ἢ διὰ ἀκάνων τῶν κόνων φαρικασιῶν κένως ἀνελάς καὶ ἀκῶν ματιοβόλῳ, αὐτῆς ἐν ἀκαρπία ἀπὸ τῆς ἀνθηρῆς τῆς ζωῆς ἀγάλλας εἰς τοῖς σκοτεινῶν τοῦ θανάτου κἀλπον. Καὶ καθ' ὅσον ἔβρανον ἰντροπαλιόμηναι, ἀρηγῆτον ἐκαστὴ ἐν προαίει ἰσοβῶρ ὅτι αἰδὲ τὴν κρήνην τοῦ ζῶρου πρὸ τῆνος κῶκρον ἐν τῷ παρῶ τῷ ἄντρον λαμψῶν, σπέρουσαν τὴν μεγακὴν ρουαίλιον χρυσόκων, ἢ παρῶ τῆν ρηγῆται θλάσαν εὐχέρως, ὥστε ἔβρανε χλωροῖς κλάσας, τοῖς λεικῶναι τῶν κορυλλίων βραχίονας.

Ἄλλ' ἡ κρήνη τῆς νυκτός οὐδέμην τούτων διανοῖτο νὰ βλάγῃ ποτὶ· οὐχὶ δίδει ἰντροπατοῦ σημασιῶν πρὸς αὐτῆς ἀποθνήσκων, ἀλλὰ δίδει ἄπαν τὸ ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς φελεῖον μῦθος ἔξετοξῶστο

πρὸς μὲν μὴν μόνην τῶν μακαρῶν Νυμφῶν, τὴν χρυσοπέδιλον Ῥόθειαν.

Ἡ θεὰ κρῶ οὐδέλιος ὑποπίστωσε ὅτι αὐτὴ μόνη ἦν τὸ ἀνεύκλιμον τοῦ κορυλλίζοντος τῆς γυθῆσε μῦθου; καὶ δὲ φανταζομένη τὴν ἐκείνην κατ' αὐτῆς ἰσοβόθῆσαι, ἰδίως ἀμείνωνος παρὰ τὴν χλωδὴν ἀκτὴν καὶ ἑσπέρως ἰσοβόθῆσε ἐν τῇ ἡλίω λαμπαὶ καλλοτῆ τῆς γινεθίου κῶτης· χάμα.

Καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ ἐπίλοιποι Τριτῶν· ὑπέπτησαν τὴν μυστηριώδη τῆς χάμας γυθῆσαν καὶ προσορμῶντας; πολλὰς εἰς τὴν πάλαιον τὰς ῥοθῶναι; κῶτης; ἀνῆρας τῶν ἀκαρπῶν τὰς καλλιπαρῶναι Νύμφας περὶ αὐτῆς. Εἰς μόνος ἐκ τῶν χρυσοκῶμων Τριτῶν, ὁ θαύμας, παραδόξως ἐνίστας αὐτῆς ἀμείνωνος, ἔβρανον τῶν λεικῶν.

[Ἐπιστὰι τὸ τέλος].

ΚΟΡΝΗΑΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΚΙΟΤ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΒΑΝΘΙΑΝ ΤΟΥ ΚΑΡΟΥ

Ἐξέλειπον πλείον τὰ ἄγρια νέθη, ἰσοβόθ' ἡ ψυχρὰ τοῦ βορέα πνοῆ, χρυσῆ διεδύχθη τὸ γέρον ζῶη, φαιδρὰ τὰς κοιλῶναις ἐπὶ τῷ ἐπιτοξῆθαι.

Ἐπῆλθε καὶ πάλιν τὸ ἔαρ ὠραῖον ὅς Νύμφαι ὠραῖα, ὡς Χίρις ἀδρῶ, ἰσοκρίσιται νύμφα καὶ ἡ ἀέρα φαιδρὰ ὀγκύλιον εὐδῶρον ἐγείρας ἀνάθων.

Ἄνεβαθ' ἡ φύσις, καὶ πάλιν μὲ πησίως ὠραῖας ἐντός τῶν ῥοθῶναι λαλοῦν ἀνδρόνας καὶ ἡ ἄγρια ἀδρῶν προσκαλοῦν τόντον ἐξέβρας βαλλῶναις βλαστίσιως.

Τὸ εὐδῶρον ῥόθων ἀνοίγει γελῶν χορευοῦν αἱ νύμφαι εἰς ὄχθας λιμνῶν. Καὶ ὀάλλει τὸ κρήνον καὶ λούετ' ἄγνων εἰς ῥῶμας νῆμα, μορμύρον, ῥοθῶν.

Ὁ ζῆφρος πνέει λιγύς καὶ μορμύρει μὲ ἀνθη, ὃ νέοι στεφῶντ' ἐν χάρα πρὶν ἢ σῆς μαρῶν πικρὰ συμφορὰ καὶ πρὶν ἢ ὁ χρόνος, ὃ φέλιος, σῆς φέβειν.

Ἦ ἢ πόσον ὠραῖος θὰ ἦτο ὁ βίος ἀν Μάιος ἦτο φαιδρῶς συνεχῆς, καὶ ὁ χρόνος ὀν ἦτο τοσοῦτο τραχὺς καὶ ἡκίμα; ἡ φύσις ὡς νῦν αἰώνιος.

Κλεάνθης Α. Βασταρδάκις.

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

Αἱ τέλειται ὅτι τῶν σοφῶν τῆς ἀδῶσεως ἐταρῶναι ἀνεκαρπία, ἔβρανον εἰς φῶς ἀνεκαρπῶναι κῶναι ἀπροσδοκῶτον καὶ παραδόξως ἔλιος ἰσοβόθῆσαν.

Μίχα τοῖς αἰ ἐν ταῖς κλασικαῖς γαῖαις γενόμεναι κρηρῶν εἶχον ὡς θῆμα καὶ ἀποτέλεσμα νὰ ἰσοβόθῶσαι τὰς βελτικὰς ἡμῶν γυθῆσε περὶ τῶν ὡν ἡ ἰστορῆς μῆς ἡμῶναι προσώπων ἢ περὶ τῶν συγγῆρων ἐκείνων. Οἱ ἀρχαιοθῆραι εἶχον ἐκῶναι τὸ μίγρον τῶν Κασσιῶν τῶν τῶν Ἰερῶν τῶν ἰσῶν τῶν Ἀρμῶναι. Ἄλλ' ἐν τῇ συντελεισθέντῃ ἔργῳ ὑπέβρα γόνμα εὐρημάτων, οὐδέλιος ἐν τούτοις μετῆσαν τὰ πῶναικα ἐκῶν οὐδὲ πῶν τῆς ἀθῆναις ἰστορῆς. Ἐβρανον ἐν τῷ πραγματικῶς ὑπέβρατον καὶ πάλιν ἐν τοῖς γωσῶναι εἰσῶροντο.

Ἄμῆρον κατεδύσαντες εἰς τὸν μῦθον. Ἐρ' ἔλιαν κῶντογῶναι τῶν σημείων τῶν Τρηάδῃ, ἐν Αἰγύπτῳ, ἐν Ἀργολίδῃ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Ρόμῃ, τὰ τε ὄντα καὶ οἱ μυθικαὶ λῆθη ἀναφῶνται εἰς τοῖς ἀρηθῆντας τὴν ὑπερβῆν αὐτῶν καὶ ἀνεβλῆσαν τὸ φῶς ἐν τοῖς πραγματικῶς αὐτῶν τέλειταις, ἐν τοῖς ὀρθοῖς αὐτῶν εἰ τοῖς χάμας. Ἐπὶ εἰσοπῆνται ἐκ ἔπῃ, ἡ ἰλιὰ; μόνη μῆς παρῶθῃ τὰ τε πρῶτα γωσῶντα πρῶσωναι καὶ τῶν ἀκαρπῶν αὐτῶν. Ἄνεθρον τὸ τε μίγρον τοῦ Πηλέου καὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ἀπὸ τῶν δ' ὄμως ἰτῶν οἱ μυθολογικὸι πολιτισμοῖ

ἔλιος καὶ ἐμοσχῶναι ἔβρανον τοῦ ἰδάρου ὡσπῶναι ἡ ἡμέρα ἔβρα ἡγήτασκα ἐπὶ τῶν μυστηριῶν αὐτῶν.

Ἡ πρώτη τῶν αἰγυπτῶν δυναστεία ἰσοβῆροτο ὡς ἀνοήρως καὶ ὡς μηλίπτοε ὑπέβρασε ἢ ἐν τῷ φαντασίῳ τῶν ἰσῶν σημῆρον ἔβρα ὄντων πῶνται σπῆδον αἰ ἡμέρας αὐτῶν ἐκαστῶν ἐν τῷ ἀκαρπῶ αὐτῶν σωφῶ, ἀκριβῶς τὸ ἔντομα ἐκείνων φησῶν.

Καὶ πολλὸν πλείον ἀνευρῆσαν προγενέτεροι ἡγεμόνες, ὡς καὶ οἱ αἰγύπτῃται αὐτοὶ εἶχον ἰσοβῆσῶναι. Οὐδέποτε δὲ οἱ ἀρχαῖοι αὐτῶν ἴσῶναι ἦσαν τόσον καλῶς ὡς ἡμεῖς πληροφορημένοι περὶ τῆς καταγωγῆς τῶν γινῶσωναι πρὸς τούτοις ὅτι ἀντὶ νὰ τέσωναι ἀνευρῆσῶναι μονῶναις ἐν τῇ ἀρχῇ τῶν χρονῶν αὐτῶν ὡς κρηρῶν αὐτοῖς ἡγήσαντο τούτων τῶν ἰσῶν τῶν μοναρχῶν αὐτῶν τὴν ἀρχαῖοτητα.

Ὅτω λειπῶν οἱ μῦθοι καὶ οἱ φῶσες τῶν ἰλλῶναι ἔβρανον· ὁ εἰς κατέπῃν τοῦ ἄλλου ἐκ τῶν ἰσοβῆσῶν αὐτῶν ἀνῶντων, ὅπως μῆς ἀνεκαρπῶναι ἦσαν τῶν ἰσῶν, πῶν τῶν ἔβρανον ἰσοβῆσῶναι τῶν χρόνων. Ἐν τούτοις τὸ πλείστον ἔβρανον μῶνταιν εἰσῶναι μυστηριώδη. Καὶ μετῶν τῶν ἡρώων αὐτῶν τοῦ Ὀμήρου, ἐν τῇ Ἐλένῃ, ὁ Πέρις καὶ ὁ Ἀγαμέμνονος εὐκῶναι διεβλῆνοναι ἐπὶ τῶν ἀπαλλαγῆντων ἢ ἀπὸ τῶν χωρῶν τῶν ἰσῶν αὐτῶν, δὲν ἀνεκῶναι νὰ εἰπωμεν τὸ αὐτὸ περὶ ἐκείνων, ὅτι ἀνεκαρπῶναι ἰσῶναι τὸ πρῶτον προσώπων τῶν ἀρχαῖων ἰσοβῆσῶναι περὶ ἐκείνου, ὅπως ἐν μὲν τῇ ἰλιὰ; διεβραμῶναι τὸ ἀνεκῶναι τῶν προσώπων, τῶν δὲ Ὀμήρου ἐν πληροῖ διὰ τῆς εὐρησῶνται; αὐτῶν ἡμῶν τοῦ βασιλικῶς τῆς Ἰθάκης τοῦ συντοῦ. Ὅσον περῶσῶναι τῶν φῶς διαγέεται ἰμὶ τῶν πρῶτων αἰώνων τῆς Ἐλλάδος, τόσον περῶσῶναι ὁ Ὀδυσσεὺς ὑποκρηπῶναι ἰσῶναι ἐκ τῶν βλαμῶν τῶν τομῶθῆναι. Μῆς κρηρῶναι τὸ μίγρον τοῦ, ὅπως ἐκῶνται εἰς τοῖς περὶ αὐτῶν τὰ βῆθη τῆς διαβολῆς τῶν μῆναι στανῶν καὶ ἀκαρπῶναι καὶ ἰσῶς; ἐπιτετατος πάντων θὰ μῆς παραδόξῳ τὸ μυστήριον, ὅπως ἔβρασε τῶν κρηρῶναι νὰ μῶνταιν. Ἐκπῶσῶναι πρὸ θῶο ἰτῶν καὶ ἐκῶνται ἄλλὰ διεκῶναι ἔλιος ἀνεκῶνται; πολλὰ δὲ πῶναι μετῶν ἀρχῶναι τέλος ἰσοβῆσῶναι περὶ τῶν εὐναρῶν αὐτῶν πάλιν.

BIRGINIAD II. EYAGREIADOU

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΕΝΟΣ ΣΥΖΥΓΙΟΥ

«Αθωρία! το όνειρό σου είναι γοητή! —»

II

(Συνέχεια δε προηγ. φύλλου)

«Η εύτυχία μου έκράματο εξ ενός νεύματός της, και την Αγίασμα θερμά, με δίλας της νεαρής δύναμης της ψυχής μου. Παλαιά σθένος άσχυρα έχομαι συναντηθεί και άναλλάξ της καρδιάς μας, και ή άγάπη μας όσον τή χρόνυ ήλιωσα ρίχας βαθείας, ως γρηάυ πλάτανας, αίσθησόμενη όλονέν, ένδυναμομένη. Τά πάντα συνέτεινε εις τήν ένωσίν μας θύοις θερμάς ήγαυάμαθα, θύοι ή 'Ελλά μου, ή όρεια και χαρμόσια Νηρός μου, ούδύλας ύστερα κατά τή δελτήτρα τής ψυχής και τού πνεύματός. «Η άνατοφική τής ήτο έπισημαζόμενα και ή, τα έλασαν εξ αθέτης τού άναελάσαν ή έρεα άγαθότης της καρδιάς της και ή φυσική εύγένεια της ψυχής της. «Ητο τού παινεύον Ιον, όπερ ήδεται ύπό τήν σκιάν τών θάναυ, και τού όποιού ή μεθυστική εύωδία τού προσδεις εις τόν περιπατητήν, όστις τού 'ησει μετ' άγάπης. Τό Ιον, όπερ όφεται χαρμάλ, πλέον προφύσσει και όσέτη ήφελιά μεπαιτα, τού τίθεται επί της καρδιάς και μαρομένη όκνην ή με καταφρονήσθαι, θύοι και μαρομαμένην έτι εσώθη, τού τρυφών άνόος. Τούτο-όν άνόος ήτο και έκείνη: θύα νά τού ήφύτη της πίστης εις τή γόνυα επί της χλόης, ύποκλίναται εύωδίας, τού λαμδάνει μετ' άγάπης και έν τρυφώ όφωδία τού άπάτης. Μετ' ήσης λατρείας τού άπάτης ή πτωχής εις τήν έπίαν του, και ή πλούσιος εις τού μέγαρον του θύα στωλίσμην και όέμαμα του... «Η 'Ελλά ήτο άδύμας προσημαμένη εις ή μάγαρον. Έγώ όστις τήν έξετιμάνει τήν ήφύστα, θύοι έτι γεννηθεί θύα νά άγαπώται. Και αύτή με ήγάθα μετ' ήσης τρυφώτατος, και, τού όμοίου έν πάθη περιπέδησθαι, με ήγάθα ή πτωχή μου 'Ελλά... I

«Αρίστης θρησκευτικής οίκονομίας, όφθαλή πατρός και μητρός, ήν πάλαιον μακρινής συγγενεοί και γρηόδοι και άνατήρου, ήν περιουσιοί και άποθήγηται ως άλλη εύσέδης 'Ανατήρη. «Ητο πτωχός, ήτο άπρωκος, με ήγυσα άλλην πτωχή έστις τόν θύο άδύματων όφθαλμών ός τή έχάρισον ή μητρί φύσις.

Πάνη τι είχεν άνάγκην πτωχής ή 'Ελλά μου,

άφο έθεσε τήν άναπολήσαν φωνήν της εις τού πρόσθεν της και εις τήν αϊδί της όρασίς φυσικής της!...

Ουδύτο ό πατήρ μου συγκατεσθό εις τήν ένωσίν μας. «Τε ένόμισα, φησί ή θύα τού αιδιμά μου ένέν ήτο παιδιή ή φλόγη άνευ συνεισίας, όναεφωδία, όζήσθην, και με τήν ψυχράν έκείνην όπρήτην πρό τής όμοιας τή πάντα έκείνητον πείσασθαι, με θύεταξ με ήλημονήσθαι τής παιδομαθίας και άν ήθελον νά τώχη τής σωφροσύνης. Ουδέ κών μοι επέστρεψέ με συντηρήσθαι ύπέρ τού θρωτός μου, όστé καταδέχθην ή ήλίωσα νά έκσέθη έκ τών ηυκλών μου έν έκαστη πίστην τού λατρευτήν ένωμα. Φεδ! πώς νά ήλημονήσθαι τήν 'Ελλά μου άφο ή έρεα μου, βασιζόμενος επί της πολυχροστίας ήρεας άφ' ένός, άφ' έτέρου επί της άρισθότας έκταμώσεως, είχε ρίχας και θεμάλια ήλυφώσθαι; Πώς νά ήλημονήσθαι τήν μακράν θέν τής καρδιάς μου; Ουδέ κών εσχερήσθαι νά ύπακούθω, τού πρώτον διέ όπερ έστρεψα κάποιον τήν πατρικήσ παρανοήσας ήτο νά όχηρήσθαι εις τήν οίαν τής 'Ελλάς μου και γουμνησθαι πρό τού κάλλους της, ως είλας, εύσέβημα θύα τού θεού μου. Ναί, κύριε, έξηκολούθησα νά τήν βλάστη, νά τήν έπισημαζώμαι εις τήν οίκιαν τής θείας της, ήτις έπροσέταξε τούς άγγελικούς τούτους ήρωτας, θύο άθρών καρδιών. «Τε θύα τού πατήρ μου ήμαθε τήν παρακούν μου εις τής κατατάξης του, και κατελε τήν άποθήσιν μου νά θύεταξέσθαι άκαμπτως, με προσέκλεισε μέαν ήμέραν και με θύεταξ νά έκπατρώθω. Είλημονός νά ύπακούθω άνευ άντιλήθης εις τήν πατρικήν βέλανδν, άνομαδών με τόν θάνατον έν τή καρδίη, ή' άπέλιθω. Με άπέστωλεν εις Μασσαλίαν παρά τή άνατοφικήν, με άπαγορεύει με άυστηρός άνευ άδελφίας μου, νά πατήσω τού έσοφός τής ευδαίμονος Ψωφής. 'Υπηρεσοδα: άλλ' όξε ήθέλιθα ν' άπασθώ τήν βελάνδν του, τήν άπέστωλεν ήρωώς και μου είλας τήν θόραν λέγων μοι — «Όταν θύα σωφροσύνης! — «Ας πύδον ήτο άργυρόμονος έναντων μου!... Πατ' όξν θύα νά έκκαμντε, πωτέ όξν θύα γόν ήμολόσεν ό άδύσυχος μου ήρεα, οού! έσθαι θύα έφωδία άνώπιόν του ήνάδι τού άγίου τούτο αιδιμα ήρηξόσθην έν τή καρδίη μου. «Ήγίσε τών ήρών, ήτις με άφήρη έκ τών υλικών μου καθήκοντων και ήματαιου τήν πατρικήν θέλανδν ή εύχην. Ναί, τήν ήμίσθη, θύοι όλα ή ήρω ήμοι! ή ήρω τού μέλλοντός μου νενοήσθαι, οι βλέψεις τών ήματαιούτιο και προσέκρινον κατά όνομπίου ήρωικώς. Και ή σκέπασος όστος ήτο ή γλυκιά μου 'Ελλά, τού χαρμότερον πάσμα τής άμυρογίας. «Ας, άν ήθελε καμψή, άν ήθελε νά

τήν ήρω έπιαξ, ν' άκούρη τήν μελιδύκην φωνήν της, νά θελήσθ ήπό τού άρροντο τούτο θεακήριον, όπερ έκάρπτερο έν τή ψυχή της, ήθελεν άδύσυχως μαλαχθί και συγχωρήσθαι και χάρων τήν όνομπίσ κόρην του πλην όξν ήθελε, όξν καταδέχθη νά ήρω τού βλάμην επί της όδρας τούτης γουμνησθός, ήν θανάθμων έχθράν τόν έλασθ, ήμολένε νά τήν καταφρονή θύοι καταστρέφην, διέ έκείνη όνόμαξ μέλλον μου, άνάδξην μου έν τή κωνίτην, δι' ένός όναμνησική και άνατοφική τού γάμου, μέλλονος νά περιουσιώθη πολλών λάμην εις τού όνομα μας.

Τουάρη ήσαν, όδον όνομαξ ν' άνατήσθω, οι πατρική βλέψεις και τή φιλόδοξ ήναρη ήπερ έβύστανου και ήδύσυχου τήν καρδίαν τού πατρός μου.

Με τού άόκρυ εις τούς ήθελώσθ έσπευσα τωρά τή άγγιλάξ ήρω. Είς τού κτόπρια ήρω ή γυνίαία 'Ελλά μου, άρχώσθαι θείας, θύεμμεν ός ήτοις εύσέβας: — «Τωαυ, μοι έπια, και έπανάθε πιστός και άγαπών με θύα έ άναμνησασθ, ως ή γυνη τού 'Οδούσας.

Βελήρον ήπώθην ό χαρμόμαξ μας έκείνος έλθεσώτην ύπέρην ή τελευταία μας συνέντευξη. «Η 'Ελλά μου έκείνη και τότε ήθόσθην πόσον σκέπασθ ήτο ό πατήρ μου άφο έκαμν νά κλεισών οι όφθαίτοι έκείνην γάδοντε ήθελώμαι τής άνατοφής μου. Τήν ήμνησέσθην έκεί ένώπιον τής άνατοφής έκ άναμνησώσ άναπήρου γρηάς θείας της, ήτις συνένει μεζό μας. Γουμνησέσθαι δακτύλων μνησέσθ εις τήν χεριά της και τή όρκίστιον νίστην και άγάπην αλαίνων. «Ητο ή έκαστή μου! ήτο έκείνη, ήν θύα έμπρωσώσθην όξν έλαπτε και έν συνήθειαν... Είτα έσθρα ήόστωσθ τής όρασίς κόμης της — ήυλατήριον κατά τών κινώσων — τήν ήήλιθα τρυφώσθ και τήν έσθα έκ τής καρδιάς μου, και όστé άπαμνησέσθην...

«Αναφώσθ έσυχος άφο έπαζέσθμεν νά γρηόδομαι πρό άλλήλων.

«Η άνατοφική τού πατρός μου έν Μασσαλίη με ήμαθίξην ήρωικώς. Καταμνησώμενος θύα τήν γουμνησιν μου έσπευσε νά με παρουσιώσθ εις τήν οίκοντέναι μου. Είχε τέσθρας θυγατέρας έν άρη γάμου, εύσέβης και ποιήμηνους, όν ή κτώσθ και ή πατρί τού μέλλοντος ήρωτός τόν έσώσθ, και έσπευσε νά έκπονήσθ τού τωζήτερον, ως ήμολέμνη καταστρέφόμενον θύα τής πολυκαρίας θύστωσθ. θύστωσθ με αύτώς ήθάνον λέγων με — Είνας ήλα εύρωφθ. «Ήλεξον όπασα θήλας, πάλιλάξ μου, και... έξωφωσώσθ με!

Προεπισώσθην τόν βαρύνος, άνάλητος πρό τών άμαίων βελήρων τών τέσθρων έσπασίν-

θων, εις άς ήρωκον, και άπτενας με περιουσιώσθ, ως ήαθρα πηνά, θύα τού τερεσιώμας τόν ζουτύν νά διασκεδάσθαι τήν μαρτάλν μελαχόλαιον μου. Εόρησκον άναμνησθ τόν διέ άμαίον πωός ρωμανικήν εννα ποιητική και ήμιαν ήσπέραν μοι τού έξέφρασθ ήφελον έν τούτοις νά έκπαλίσωνται θύα τού άρροντο μου, θύα όύ άπαμνησθ τής νεαρής έκείνης καρδιάς, άπτενας έφρανον πατρί ήμν τού μελιδύμας και τής προκήλσας, —βλάη μαρτάλ μεν πλην άποτυγχάνοντα οίκρωσθ τού σκαπτο, άμυλνώνμα έκ τής καρδιάς μου, έν ή ήρωε άλλην τή θεά άναμνησθ τής και ποθεινιστήν!

«Τε προεκαλώσθην τού έσπέρας εννα λάδω παρ' αύτάς έκσθον τειου, άκούσθ δε τεμάχων μου-όστις έσπυγός έκτελωόμενον ύπό τών Χαρίτων τούτων βλάσων και άκούσθ αστάς, ως θεακτικώς ευήλσθως περιπαισώσθ περί μου, ήμνον τού πνεύμα μου έν όναμνησθών νά σκωρη γάμου-όσθων ύπό άλλη κλίματα, νά βόσθεις εις άλλα έδδθμ, και έκεί ζουτίν προσηλά σπών τήν περιεπώσθμεν νεωρός μετά λατρείας. «Απαμνησθών ταχώς όπασ κλειόμενος τού όμαυτάν μου λάδω τήν γρηόβια και ήφηνήσθ τήν ήμέραν μου τή μνασθ μου. Συγών κών ήμιαν όξν ν' ήγνατέλειπεν ή άνάμνησθ τής άνατοφής μου, όξν θύα έκ τού πλάνος μου ήθάνοντε ήξασθία κόρη, μακρόθεν μοι ήθάνοντε ήρωικός, πλάνος τού όποιού με άνάμνην ή εύτυχία. «Η άπουσία έπυρωσώθετε βελήτρα εις τή βελήτρον της, έκείνη δε τούτης ούδύρημα άλλη γυνη ήπέρηθ ή' ήμν έν τή όμυρομής. «Τε έβλεπον έκείνης, ως όρασίς άπικυλάσθ, άλεγον κατ' ήλίαν — εύσθ έρωσέσθαι, άλλά όξν εύσθ «Κείνη. — «Όλον ήμν τού ήλόν, αύτή ή άνάμνησθ τής 'Αφρωδίας τής Μήλου, όξν θύα ήόύνατο νά με παραμυσιώσθ άν σπείσθαιν αήφωδίας νά τήν χάσω...

άξν έξων ή εις τής έπιστολάς της...

(Απολυθαι).

W. S. P. P. P. P.

«Η' άπέσει όρας τήν καρδίαν και τήν ψυχήν σου, και τήν ήμιαν μου έπίνα, Τά μέτρα, ποθ θά σόδουσαι με μέρα «Αξώσθαι νά βλάστη πλιν πείδω.

Τὰ χεῖλα ποὺ βοῦθαὶ δά βουθαθοῦνε,
Ποῦ στεναγμοῦ, ποὺ γέλοιο δὲν ἔ' ἀνοίγει,
Μ' ἀρέσει νὰ τὰ βλέπω, νὰ τὰ βλέπω,
Ἢ ἕσπερὶ θανάτους πρὶν ἐξοφίγει.

Μ' ἀρέσει νὰ γευθῶ μέσ' ἔς τὰ σπῆθη,
Π' ἀνάλαβα πνεῦ δὲν ἔ' ἀναδαίνω,
Ἐνα παλιὸ ἀπ' τὴν καρδιά, ποὺ τόσo
Ἐπιόνειοι καὶ θάνατι ποδομένη.

Τὴν ἔβην, ὅπου πειώτερο ἀπὸ μίνα
Κανίνας δὲν ἀγάπησεν ἀνάμια,
Μ' ἀρέσει νὰ τὰ βλέπω, νὰ τὰ βλέπω,
Προσὺ χλωπὴ νὰ ὄσῃς μέσ' ἔς τὸ χῶμα.

Μ' ἀρέσει ὄρασις ἄλλαι νὰ κορφῶνω
Τὰ μάτια ἔς τὴν εἰκόνα μου ἐπάνω
Νὰ χαραχθῆ ἡ μορφή μέσ' ἔς τὴ ψυχὴ μου
Κι' ἐκεῖ νὰ ζήσῃ κι' ἔσταν ὁδὸ πειθῶνω.

Σάββ.

Ἐλένη Σβορώνου.

ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ

Η ΦΩΤΙΑ

—

Ἄπὸ τὰ φυσικὰ φαινόμενα ἔκείνου, ὅπου ἐπιβῆ ἐπὶ τῆς παιδικῆς ἡμῶν φαντασίας μὲ τὸν λεπτότερον καὶ ποιητικώτερον τρόπον εἶναι βεβαίως ἡ πυρὰ. Καὶ ἐννοῶ τὴν πυρὰν ἐκ ἐξῆλων. Πάλαι ποτὲ αὐτὴ ἦτο ἡ χαρὰ καὶ ὁ φωτισμὸς τῶν πτωχότερων οἰκιῶν, ἐν ᾧ σήμερον μὲ τοὺς θερμωγὰς συλπίνας καὶ τὴν διὰ τοῦ ἀεριόφωτος θερμαντικὸν μόνον ὡς ἀμυδρὰν πλέον ἀνάμνησιν τὴν διατηροῦμεν. Ἡ πυρὰ ἢ κοκκίνα ὡς ὁ ἀναλυτικώτερος χριστός, εἶναι κατὰ τὸν χειμῶνα δευτέρου ἡλίου: καὶ οὕτως ἐννοεῖ τις εὐκόλως διατὶ τὸ πάλαι ὁ λαὸς τὴν ἐλάτρευσάν

ὡς θεότητα. Ὅταν τὸ καθόμενον πῦρ καθ' Ὀμηρον, ἦναιπεν ἀπὸ κορυφῆς εἰς κορυφῆς ἐν' ἀναγνῶν τὴν κατάληψιν τῆς Τροίας, ὁ λαὸς οὐστὸς ἀνεμῶνον μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαδίας τὴν ἐμφάνισιν τῆς φλόγος εἶπὲν ἰδὲν.

Σήμερον, καίον μελαγχολικῶς τὰ κατάμαυρα ἔξλα μου, ἐνθυμούμαι μετὰ συγκινήσεως τὴν εὐρείαν θερμάστραν τοῦ μαγειρείου, ὅπου μὲ ἄλλα χαμίνια εἰς ἡλικίας μου διερχόμεν τὰς χειμερινὰς μου ἡμέρας. Αὐτὴ ἡ εὐρεία θερμάστρα, ἐστολισμένη μὲ δολιχόκλων ἐπιπλοισιν, σήμερον ἐξηφανίσθη. Ἐπῆρχε πρῶτον, ἡ μεγάλη πλάξ ἀπὸ χυτοσίδηρον κολλημένη εἰς τὸν τοῦχον ὀπισθεν ὁ βαρὺς ἐκτυπῆρ μαῦρος κατάμαυρος ἀπὸ καπνῶν, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήταν· τὴν μεγάλην χαλκίνην χύτραν ἢ τὴν μικρὰν χύτραν τῶν γεωμύλων. Ἡ σπῆρρα πυρεστία, χορδὴ καὶ στερεά, ἐσῆκωνε δολιχόκλωνα βάρη. Ἡ ξυλίνη ἀλατοδόχη ἦτο κρεμασμένη εἰς μίαν ἐσωτερικὴν πλευρὰν καὶ ἐν ἄλλῳ κεντρῶν καπνισμῶνον ἀντικρῦ, ἐκρησσίμευε διὰ τὸ θεοῦχα πυρεία. Εἰς τὴν ἄκραν παρὰ τὴν πυρὰν εὐρίσκειτο μακρὸν σπῆρρον φωλιπνῶρον, ὁ ἀνεμοστῆρ, διὰ τοῦ ὁποῖου ἐθύσαν ἐν' ἀνάγῃ ἡ πυρὰ. Καὶ ἡ φιλίβρονος αὐτὴ θερμάστρα ἦτο δι' ἡμῶς θέαμα πλήρες ἐκπλήξεων καὶ διασκεδάσεων αἰωνίως νέων. Αἱ γῆσσαι τῆς πυρᾶς αἱ ὀρυζομένη ἀνὰ τὰ πλευρὰ τῶν ξυλῶν μὲ καθαρόν συργγμῶν ἦσαν διὰ τὴν μάγειρον καλὰ εἰδοπίαι, καὶ τὰ ἔξλα, ἔσταν κατέρονον καίμενα, καὶ αἱ μικρὰ φλόγες, αἰτίνες ἐπέτωε, καὶ τὴν νεκρὰ ἔσταν παρερχόμενον τὴν πυρὰν μὲ στάκτιν, ἡ μικρὴ καὶ κωδωνίζουσα φωνὴ τῶν γυρῶλων ἠκούετο βαυκαλίλουσα τὰς ἰστυλάς κεφαλὰς μας. Τὸ πρῶτον ὡς τὰ ἔξλα ἦναιπτον καὶ οἱ ἀνθρώποις ἤρχιζαν νὰ κοκκινίζων, ὁ πάππος ἤρχετο μ' ἕνα θερμὸν ἄρτον ἀπὸ τὴν κλίβανον, τὸν ἔκοπτε κατὰ μῆκος, ἐξουτύρινε καλὰ καὶ τὰ δύο μετὰ τὸν, ἔθετεν ἐπὶ τῆς πυρᾶς ἐπὶ σπῆρρας ἐσχάρας. Τὸ κύτταλον ἐξηροφῆνετο, τὸ βού-

τυρο ἐτάκετο καὶ ἐπότιζε τὴν ψίχα, ὁρεκτικὴ καὶ ὀσμὴ ἐπλάηρου τοῦ μαγειρείου καὶ ὁ πῶτος, ἀπ' οὗ ἔπασσε δι' ἄλλοτος τὰ τεμάχια ἔσταν ἦτο πλέον καίρος τὸ ἐμοῦρῆσεν ἀδέρθεμα εἰς τοὺς μικροὺς μὲ τὰ δελεαστικὰ πρόσωπα καὶ τὰς χεῖρας ἠπλωμέναις...

Ὅταν ἐπέλοισαε τὸ πῆγμα τὰ προῖματα ἡλλασον ἔβην. Ὁ ὀδεὸς ὁ ἐρεπιδόμενος εἰς μίαν γωνίαν τῆς θερμάστρας περιεστρεφεν ἄλλοτε ἕνα μικρὸν μὲ σκόροδον καὶ ἄλλοτε πάλι κανὲν ὀνιθιον μὲ καλοδεμέναις τὰς πτέρυγας πρὸ τοῦ ὤμορου πῦρος ἡ μηχανή μ' ἐν τῆς τὰς ὀρολογίου ἐγύριζε σιγά, σιγά, τὸ ψπτόν ἐχρωματίετο εἰς τὴν ἄλβια, τὸ λίπος ἔστρεπε εἰς τὴν ἀσπῆρα, ὁποῖον τὸ ἐλαμμόνομεν διὰ κοχλιασίου διὰ νὰ ποτίσωνε τὸ κρέας τὸ ροδοκόκκινον. Καὶ οὕτως ἔγεινα λατμωγός.

Κατὰ τὰ παιδικὰ μας ἔτη ἡ ἐντύπωσις αὐτῆς τῆς πυρᾶς μὲς ἡκολούθει πανταχού. Ὅταν ἤρχετο τὸ θέρος ἐξείγομεν ἀπὸ τὸ σκοτεινὸν μαγειρεῖον, καὶ ἐδραπέτευομεν εἰς τὸ βουνόν, εἰς τοὺς χείρους ἀγρούς ἀπὸ μέσον τῶν ἀμπελῶν καὶ τῶν δασῶν. Ἐκεῖ εἰς τὴν ἔρημιαν ἢ πρῶτην μας φροντίς ἦτο ν' ἀνάψωμεν πῆρ. Τὸ ἴλικόν δὲν ἔλεγε, ἢ μὲ κληματαῖδας ἀπὸ τὸ τελευταῖον κλάδευμα τῆς ἀμπελῶν ἢ μὲ ξηρούς κλάδους ἀπὸ τὴν ἄκραν τοῦ δάσου. Ἐσωροῦμεν καλλίστερον κῶς τὴν πυρὰν μας ἀνὰ μέσον τριῶν πετρῶν μὲ ἔσπαρ ἑλλὰς εἰς τὴν ἀρχὴν, ἐξίριδομεν ἐν πυρῶν τοῦ δάσου. Ἐσωροῦμεν εὐχαριστίσων παρεπρούμεν τὴν φλόγα λῆμψουσαν τοὺς πρῶτους κλάδους καὶ οὐλέουσας καὶ μίαν κινανθὴν στέλιον καπνῶ ἀναδαίνουσαν εἰς τὸν ἀέρα.

Ἐνθυμούμαι ἀκόμη τὸν τύπον μῆς περιοχῆς βράχων, ὅπου τὰ ὄρηνα καὶ ὁ θύμω ἐπέκταν τὰ μυροβόλα ἰόχρρα ἀνθῆσιαν. Αἱ εἰς τὴν ἄκραν τοῦ δάσου πενκά μῆς ἐσκίασον, ἐκείθεν ὅτε τοῦ ἀγροῦ αἱ κέρροι ὀφθαλμοῦ μὲ σχῆμα κώνων. Τὸ μέρος εἶχε χα-

ρακτῆρα ἀγροτικῆς ἀρχαϊκῆς καὶ μὲ τὰς κλαστικὰς μας ἀναμνήσεις ἐθανατοζόμεθα ἑαυτοὺς μας εἰς τὴν ἐσοδον τοῦ ἱεροῦ δάσου. Ἡμεῖραν τινὰ μεμεθυμένα μεθολογικῶν ἐντυπώσεων καὶ ἰσως κ' ἀπὸ τὰ μορφα ἔσταν εἶχομεν φήγεις, ἀπεφασίσαμεν νὰ θυσιάζομεν εἰς τὸν Πάνα. Δυστυχῆς τις βάρταρος συλλήθηδες εἰς τὴν τάφρον ἔγινε τὸ θῆμα. Μὲ τὴν μάχαιρὰν μου τὸν ἐθυσιάζα ἐπὶ πλατείας πέτρας, προκίρου βαμβῆ, καὶ τὸν ἔσπῆσα εἰς τὴν πυρὰν, ἐν ᾧ ὁ σύντροφός μου ἀπήγγελλε δὲν εἰςέρω πῆσαν φῶν τῶ Ὁρατιοῦ... Ὁ νότος ἐμορμύριζε μελωδικῶς εἰς τὰς πένας καὶ μῆς ἔστρεπε τὴν ἐυωδίαν τῶν ἀρωματικῶν στοιχείων, αἱ κήλαι ἐθῆλλον μέσα ὅσα κέρρα.

— Ἰὸ, Παῖαν ! . . .
Καὶ οὕτως ἔγινα εὐλοκάτρης.
Μετὰ τινὰ χρόνον ἀνεύρισκω ἑμαυτὸν μίαν ἐσπέραν τοῦ δεκεμβρίου, ἔμυροσεν ὄρασις ὤμορος πυρᾶς ἀλλὰ τὴν φῶραν ταύτην εἰς μετρίαν ἀβύσσον ἐνὸς ἐπαρχίω μου. Καθήμενος παρὰ τὴν θερμάστραν εἶχα ἀπάναν μου ἐπὶ χαμπλοῦ σκιμποςος κορασιδα δεκατεσσάρων χρόνων πρόφωμος ἀνεπτυγμένην τὸ τε σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα. Ἦτο λεπτοφύης, μελαγχρονίς, τελεία σχεδὸν γυνί. Πλουσία ἴκοιμ ἐστῆλξε τὸ ἐσεῖδες πρόσωπόν της, λῆμνον ἀπὸ μαῦρους ὄχι καὶ πολὺ δειλοῦς ὀφθαλμοῦ. Τὸ κατ' ἐμὲ ἦν, σχεδὸν δεκαετῆς ἔτων τελεῖσφοίτος γυνίμων ἀλλ' ἠσθάνομην ἑμαυτὸν πολὺ ἀγροικὸν παρὰ τὴν νεαρῶν αὐτῆν κόρην ἢ ὁποῖα εἶχε ἀπὸ τῶρα τὴν προκλήτικὴν χάριν μικρῆς γυναικός. Εἰς μίαν γωνίαν, ὁ γονεῖς μας ἐπαίαν βέσσις εἰς τὸ φῶς μῆς λυχνίας μὲ ἀλεξίφωτον, ὅπου ἔβητεν τὸ ἰσπλόκωπον τοῦ δωματίου εἰς τὴν σκιά. Οὐδὲς προσεῖχεν εἰς ἡμῶς καὶ παρὰ τὴν ἐστῖαν συνομιλοῦμεν χαμπλοφῆνας καὶ ἐλευθέρως βλέπομεν τὰ ἔξλα καίμενα. Ὁμιλοῦμεν περὶ τῶν ἀγαπητοτέρων μας βιβλίων. Ἢ νεαρὸν μὲν φιλῶν ὀλίγων ἐπιτροπυμένην ἀπὸ τὴν μητέρα της, χῆραν καὶ πολὺ ἀπσοχολημένην ἀπὸ

τὴν διεύθυνον ἐνὸς ἐργοστασίου, εἶχεν ἀνογνωστὴν *lit' an' ala* ὅτε εὗρε τῆδε κίεσις: τὰ μυθιστορήματα τοῦ Βόλτερ Σκῶτ, τὸς κομωδίας τοῦ Μολιέρου, ἀκόμη καὶ τὰς ἐξομολογήσεις τοῦ Ρουσσά. Κι' ἐγὼ ἐπίσης τὰ εἶχα ἀναγνωσεί, καὶ ἐνθυμούμεθα μὲ θαυμασμόν τὸ χάριτα ἄπαντα μᾶς εἶχον περισπούδερτον καίμη ἐντύπωση. Ἐσταματοῦμεν ἠδαιετέρος εἰς τὰς σελίδας ἄπου γίγεται λόγος περὶ ἔρωτος. Κάποτε, κατόπιν αὐτῶν τῶν ἐντυπώσεων, ἐσιωπώμεν αἰφνιδίως, τὰ βλέμματα μας συννητάντο ἐπὶ τῆς λάμπρας τῆς θερμάστρας. Ἐπενόμιον ἀλλήλους, ὅσπερον δι' ἐλάττωσιν μὲ στεγνωχώραν τὰ ἀμίκαιστα ζύλα. Ἐξώ ὁ βορρᾶς ἐθύσα καὶ ἠκούσαμεν τὸ παρολιπὸν του εἰς τὸν διάδρομον καὶ τὴν κλίμακα. Ἡσθάνομην ἐντός μου ὡς ἓνα πηνγμὸν ἐξ ἀγωνίας καὶ εὐχαριστίας: οὐδέποτε εἶπα πρὸς σὺν ἄλλοις εἰς τὴν κόπην, οὐδέποτε τῆς ἐσφίγγει τὴν χεῖρα... Ἄν ἐπάμωον I... Ἄλλ' αἱ ἀμοιβαῖαι αὐτὰ ἀνακουσάσεις ὡς πρὸς ἀπηγορευμένον ἀνογνωσμάτα, τὰ βλέμματα τὰ ἔταστικὰ, ἄπαντα ἀντιπλάσσουσαν ὑπὸ τῷ ἀμυδρῶν τῆς ἀνδρακας φῶς, μὲ ἐθύσιον εἰς ἰδονικὴν παρῶν, ἐθισίαν καὶ μεθυστικὴν χαινώτητα... Ἡ καρδία μου ἔκακε σιωπῆλις ὡς τὸ ζύλα τῆς θερμάστρας ἐντός τῆς λευκῆς τῆρας ἢν ἐσχηματίζον...

Καὶ οὕτως ἠράπησα.....
Σακερὰς Γ. Σαριδαζεβάνης
 καθήτης τῆς γαλλικῆς.
 Κάθ. Φεβρουάριος 1905.

Ο ΑΠΟΧΩΡΙΣΜΟΣ

Κρίσεις καὶ ἀνομοιότητες νύκτας διεδέχοντο τὰς φαιδράς μου ἡμέρας. Οὐδεὶς φθός, οὐδεμία πνοὴ ἀέμου διατάραττε τὴν γαλήνην τῶν σελήφῶν μου, οὐδὲν κερὶδριον προσωαζέτο εἰς τὴν χροναγὴ ὀρίζοντα τῶν ὀνείρων μου. Καὶ ἡ ἠδέει τῆς ζωῆς μου ἔλας ἰγλουγεῖτο μὲ τὰ ροδοστερῆ ὄνειρα καὶ ἐνθυμωσμοὶ μὲ τοὺς γλυκαῖς πόθους.
 Ἦρος ἄμος μελαγχολίας ἐπέκρωτο ν' ἀνα-

φανῆ καὶ ἰσκασιάζ τὸν αἰθρον καὶ λευσοῦρον τοῦτον ὀρίζοντα. Ἐκραιεὶ νὰ ἐπιβῶ τοῦ ἀπεισοῦ σκέφου, ὅπως ἡμέριο νὰ μὲ μεταφέρει μακρὸν τῆς ἑρᾶς καὶ μακρῆς μου καπιός τῆς ἰγλουσιῶς ἐν κενετῇ τῷ ἰδεωδῆς ἐν τῶν σκέφου καὶ τῶν ὀνείρων μου, ἰρ' οὐ ἡ τρωμακ μου κερδὶε ὑπὸ τὴν ἰσκασιᾶ καὶ τὸ ἔργιτος, ὑπὸ τὴν ἐνθόσιον καὶ ἔργωσεν ἀνωγειν τῶν ἰσκασι Μελαν τῆ: ἰζήται μίαν ἰνεσγὶθλαση, ἐπέθει μίαν τρωμακ καὶ ἀνέπειλιν ἐν Σικριαν καὶ ἐν ᾧ ἐ-ικελειτο τὸ ὀνείρων ἑαυτοῦ ὀνείρος τὸ συγκαρτεῦον ἰν' αὐτοῦ ἀπασαν τὴν ἡμῖν ὑπερῶν καὶ δωμαγοῦρον διὰ τοῦ ἀνωπῆρος ὅσπερον ὁ τοῦ ἔρωτός του τὴν ζωὴν μου...

Ἡ ἀπὸ τῆς ἀμικραῖῆ! Δικαί ἠβόλησε νὰ μὲ ἀποσπᾶσι τῶν ἀγαλῶν τοῦ λατρευτοῦ μου ἀγ-ἠλοῦ, ἐν αἰς βεσβαρῶν τὴν κεραλίην μου κλῶν ὑπὸ τὴν μέσην τοῦ ἔρωτος, τόπαι ἰξέρραον ἀσθηματικὰ καὶ τὸς-ος πόθος; Δικαί ἠβόλησε νὰ μὲ ἀνομοιότησι ἀπ' αὐτοῦ, ἀπὸ οὐ μὴ τὸν ἰσκασιε: ἰνα τὸν ἄ: ἀπῶσιν καὶ τὸν περὶθῶλε μὲ ὄλην τὴν ἠμῖαν τῆς καρδίας μου;

Πρὸς τὸ λοιπὸν μὲ ἔκαμει νὰ ἀισθηθῶ τὸ γλυκὺ τῆς ἀγάπης ἀσθημα. τὸ ἰδῶ τοῦ ἔρωτος ἤγος, τὴν πυκνὸν τῶν ἰδεῶν, τὰ χροναγὴ ἔκακε καὶ ὄλην τὴν γλυκαίην καὶ μεθυστικὴν ἰακινθὸν τοῦ ἔρωτος δόνημα, τὴν μεταποσεισῶν εἰς αἰθῆρα ζῆφ καὶ ἀνομοιότησι μᾶλλον καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀπρωαλέου ὀμοῦ. Ὄσοις, ἀπὸ ἰπέκρωτο τῶν γλυκαῖν ῥοῶν τῶν ἡμῖν ἀποσπᾶσι: νὰ διακρίσῃ; Πρὸς τί μοι ἰθλασι κερδῶν εὐκείσθηον ἰνα ἀσθηταί τὴν γλυκαίηται καὶ ἀνέκαμεν νὰ ὑποσχερὶ τὴν παρῶν καὶ τὴν ἠλοστουπῆ;

Ἡ! τὴν ἠλοστουπῆ! ἴσως αὐτὴ εἶμαι, ἠτις καὶ πρὸσέει τὸ ἔργος καὶ μοι ἰσκασιεῖ διὰ μελαγχολῶν κερδῶν τῶν γλυκαῖν ὀρίζοντα... Ἐπέτῆ ἤκακε νὰ τὴν ἰδῶ, νὰ ἀποσπᾶσι τὴν μυροδῶλην πνοὴν τῆς, νὰ ἀισθηθῶ ἐπὶ τοῦ στήθος μου τοὺς παλμούς τῆς καρδίας τῆς, ὡ! ἴν' εἶμαι πολε; Καὶ χροναγὴ νὰ δόνημακ τὴν τῆς γράφῃς διὰ τὸ ἀποκτάλιστον τῶν γροῦν τῆς. Ἡ! καὶ νὰ ἔκασι τὸ σιναικὸν τοῦτο τῆλιος ἡ δέξις ἡγονιε: ἐμὲ τὸ μῆσιον. Ἦρος διὰ τῶν ἰσκασιῶν μας ὅς συνεκοινοσηομεν καθ' ἑκάστην καὶ δι' αὐτῶν διὰ ἀνεκωμωπῆ τοῦ πῶ-

τοῦ πρὸς ἡμῖν ἔρωτός τῆς. Ἦν ὄμοις; Ἐπέτῆ μὴ νὰ κερδῆ ἡμῖν, χωρὶς νὰ γινώσκῃ ὁ εἰς διὰ τὸν ἄλλον. Ὅσοιαν ἄλλοιῶν ἡ χροναγὴ αὐτῆς μονεῖς καὶ ἡ μακρὰ σιωπὴ δι' ἰσκασιῆ ἰνὲ τῶν πρὸς μὲ ἀισθητέων τῆς ἀγαπῆτῆς; μου; Ὅριτῶτα ἰνὲ ἔρωτῆται ταῦτη. Ἀπρ' γὰρ θὰ μῆσιον ἐν τῇ καρδίῃ τῆς λαίψῃν τοῦ ἔρωτός μας; Ἦ δόλοῦν καὶ εἰλικρινεῖς φιλῆμακ μᾶς ἰγλουσιε: ἀπρ' γὰρ τὸ ὀβῶ-ος ὅπως συγκαρτεῖ τὴν ψυχὴν τῆς; ἀδαισθητικῶν ἀπὸ τῆς ἡμῖς; καὶ δι' ἡμῖν ἐνθόσιον τοῦ εἰλικρινεῖς ἀσθηματικῶν καὶ δι' ἄλλῶν καὶ ἐν ἰδω-κῆ ἀκόν; Ὅ! ἴν' ἔκρ' γὰρ οὐγκοιτα τὰ δόλοῦν καὶ τὸν ἡμῖν ἀνωπῆρον καὶ ἐν τῶς ὀνείρας τῆς ἡμῖν ἀισθητικῶν ὅς ἀσπίζηται, ἡ νῆας ἄλλοις Ἦρος: νῆα παύμα;

Ἡ πότις νῆας, εἰς τὸ φιλάγγυτον ὄμακ τῆς ὀνοίας ἰναπέσιθε τὴν φροῦνησιν τοῦ π-οσολοῦ καὶ ἔγγλω, διακρίηε διὰ τῶν ἡθῶν ἰσκασιε: καὶ ἀνομοιότην τὸ πρὸς ἡμῖν ἔρωτός τῆς τῆς; σελῶν ἄπρων κῶμακ τὰ ἀπρωαγῆ, φιλῆτῆται ἐν τῇ μέσῃ τῆς τὴν ἡμῖν ἀνωπῆρον, οὐ δι' ἄλλῃ ἔως ἀπρωαγῆς φιλῆε τοῦ ἀγγέλου ὄμοις περὶθῶλε...

Ἡ ὄμοις, τὴν ὀνοίαν περὶθῶλε κερδῶν καὶ μὲ ὄλην τὴν δόνημακ καὶ τὸ ὀβῶ: τῆς ψυχῆς μου ἀγῶν, ὁ ἔρος ἐν διὰ οὐ ἀισθητικῶν εἶμαι ὁ παλ-μὸς τῆς καρδίας μου, ὁ συγκαρτεῦ μὲ ἐν τῇ ζωῆς ὁ κῆνωος ἰρ' οὐ κεντῶ τὴν ἡμῖν ὑπερῶν. Εἰσαι μακρῶν μου ἀλλ' ὁ νόθις μου ἰνὲ τῶν περὶθῶλε τῆς ποσιτιδῆς ἀέρας ἑαυτὸν ἀποθῆμακ διακρί-ζει τὰς ἀνεκῆς ἐπέσισι καὶ ἔκασιται μᾶλλον σοὶ καὶ πᾶσι τῆς προσιτοῖς μοι μαρρῆς σου περῶ-γῆσι. Σῆμασιε ἡ ψυχὴ ἡ μου περῆταται περὶ οὐ καὶ ἡμῖν ἀπέκρωτο τοῦ ἔρωτός σου καὶ τῆς ζωῆς-ου σου ὅτι καὶ καρδία μου εἶη εἰς οὐ ἀνῆας. Ἡ γὰρ μου ἀνομοιότησις ἐκείνηται καὶ ἠκαί τῆ τὴν ἰδῶν μου. Τὰ χροναγὴ μου ἔκασιτε τὸ σὺν φη-θυμωσῶν ὄνειρα. Ὅ! ὀρθῶλοῦ μου πῆλιρῆς ἀπρω-κῶν ἠκασιε τὴν γλυκαίην μαρρῆν σου: τὸ πᾶν πρὸς αὐτῶν ἰξελῆται ἰδῶ καὶ εὐχῆσθησι τῆς φαντασιῶς μου τὰ ὄνειρα μὲ φέρουι πᾶσιον σου.
 Ἡ ἀγγέλι, ὁ πρῶλιον τοὺς παλμούς τῆς καρδίας μου καὶ πᾶσι ἀσπῆ, πρὸς ἐν διεύθῶν διὰ μέσου τοῦ πολυμαγῆτος κελῆγος τὸ ἀκῶ-τον τῆς ζωῆς μου, ἡ ἰλλῆσις σου μοι εἶμαι δι-νη, ἡ φροναί σου μὲ ὄλιεῖ.

Πότε ἡ αὐτοῦς ἡμέρας, καθ' ἢν ὅς οὐ ἰκαίνῶ δι' ἀνεκῆσι; Πότε ἡ σελήνη καθ' ἡ μὲ ἰση καὶ πᾶν περῆτασῶν τὸν ἐνα περὶ τῶν ἄλλων ὀμῶς τὸ γλυκὺ φῶς τῆς καὶ τὰ ἠβόλομα τῶν πτω-ῶν φηματα διὰ μὲ λακῶσιον εἰς τὰς ἀγαλῶς σου καὶ ὁ φῆθος: τῶν φροναῖτων καὶ ὁ φροῦς τῶν κινωαῖων περῶν ὅς βακαλιζῶσι τοὺς γλυ-καῖς μας πόθους;

Πότε καὶ πᾶν ἐν τῇ σφῆσι εἰς τὰς ἀγαλῶς μου καὶ τὸ κῆμακ ἀγῶνῆται: ἴθιον φιλῆμακ σου ὅς δροσιση τὰ γέλιθ μου;
 Ἄσπῆαι

Θωμᾶς Θ. Γερῶνικς.

Ο ΕΘΝΙΩΝΙΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

Ἡ ἠμῶν ἄσπῆται διεκρίθη διὰ τὸ εθνεγῆ καὶ μορφοτικὰ ἀσπῆ ἀσθηματα, τὰ δ' ὀνείματα καὶ φιλῆματα αὐτῆς ἔκακε, ἰγλουσιε: πᾶσιτε ἰερωῦ ἰγ-ἠλον καὶ αὐταπαρῆσιδῶς καὶ ὀνείματα εἰς τῆς ἰδεῶσις, συνῆλον καὶ ἰγλουσιε: διάφορα κέντρα ζωῆς καὶ ἰγλουσιε, ἔν ἑκαστον ἀποσπῆται εἰς τὴν καλλεγοῖαν καὶ τὴν ἀνάσπῆ ἰθῶν σκα-πῶν. Τὴν πρῶτην δι' βαρῆται τῆς κῆμακ τῶν ἡμῶν αὐτῶν ὀμοιότησι κατῆκε ὀμοιομοιότησις ὁ «Ἐθνεγῆσι Σύλλογος», ἐν ὀσιεῖται τὸ ἄνοθ τῆς ὀμοιότησις κοινωνίας. Δόνημακ, ἀλλὰ χαρῆ ἀπρωαγῆτικῆς ἀναγρῆ τῆς ἰστορίας τῆς ἰσθῶ-σως καὶ τοῦ ἔργου αὐτοῦ, εἰν θεωαῖται βεβαῖως ἀδικοῦσι καὶ ἄμοιρος ἐνδιωφῆροτος διὰ τοὺς ἀνα-γνωσῆς τῆς ἠλῆς «Βοσποριῶς».

Κατὰ τὸν σεπτεμβριον τοῦ 1890 ἰδρῶθη ἐν Σμῆρ-ρ ὁ πρῶτος μουσικῆς ὄμιλος: Ὁρφεῶς, ὀνείκος ὀμοιότης κῆ, ὡς καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐκα-λοῖ, ἡ μουσικὴ ἐπίθεσις ἐν τῇ ἰωνικῆς μεταπο-λίτῃ. Μετὰ παρελῆσιν πηνταετίος ἰδρῶθη ἐν Σμῆρῶν καὶ ἰερος σύλλογος, τὸ εἰγῶνῶσιον, ὀσιε: ἐπέσιθε τὴν περὶ τὴν ἡμῶν αὐτῶν τοῦ ὀ-μοιότης ὀμοιότης. Κατὰ εἰς τὸς 1899 ἀμῶσθη τὰ ὀμοιότης ταῦτα φηνεῖαῖονα σῆνεκῶσθησαν εἰς ἓνα «Ἐθνεγῆσι Σύλλογος», ὀσιε: ἑκατοε πῆ-ξῶν ἡμῶν ἀπρωαγῆται ὀρῶν καὶ ἰγλουσιε: ὀμοιότης: αὐταπαρῆσιδῶς εἰς ἔργα ἰγλουσιε: ἑκατοε πῆ-ξῶν Κῶρος ὀμοιότης καὶ πρῶσιδῶς αὐτοῦ

ἀγαθὸν ἐστὶ τὸ λογικὸν ποίμνιον καὶ προσδοκώ-
μενον προφρονέτατον ἀφ' ἑνὸς εἰς πᾶσαν περιπτώ-
σαν ὅπου ἀπαυτῶνται τὰ ἴδια καὶ ἡ πολυτέρας
αὐτοῦ ὁμορφία, ὡπὲρ τῶν τε οἰκονομικῶν καὶ
τῶν λοιπῶν συμπερόνων αὐτῆς, πρᾶγμα εἶναι
εὐτυχῆς ἔχουσα ἡ ἐπαρχία Ἀμασίας, εὐχόμεθα
δὲ ἐκ ψυχῆς τὸν πάλαι ἀριστοτάτων τῶν ποσῶτων
λευτῶν ἀπὸ τῆς κληρικῆς ἡμῶν λεγομένης.

ΕΥΦΡΑΣΙΑ

- Φιλτατε, εὐχόμενος οὐ μετάρσιον εἶναι ἡ
ὀρετή μου :
 - Τὸ εὐχόμενος, φιλάτατα μου !
 - Αἰ, καὶ ἂν ἔχω βέλεια τὸ ὄφρον μου, ὅθεν
εἶν' εὐφρ :
 - Βελούτατα ! ἂν δὲ κόμμα μίαν μετρίαν ἐσ-
τήλην.
 - Σὺν τί ; :
 - Ἐὰν πληρώσῃ τὰ περυσινά σου κατὰ βία.
- Ἐπιμνησθεὶς τὸν κάμρον πατριώτῃ μὲ ἓνα φο-
βόρο :
- Ἄ ναί ! μὲ φόβον ἔκαμα ἓνα θαυμάσιον πρῶτα-
μα μὲ ἓν φόβορο.

πεπλημένῃ, ποτὶ ἐν ἱδαντὸ ἡσίχου; καὶ ἐστραγγί-
ρας τὴν ἀκρότη τῆν ἴσχυριν της. Διὰ πάντα ταῦτα ὁ
Ἄλεξος ἔβλεπε τὴν ἡμέτεραν τοῦ εἰς καταστῆσαν ὄψιν τῆς
τοῦ πατρὸς του καὶ τῆν ἰδέσθαι ὄψιν καθὼς τῆ ἡμέτε-
ρα. Ἄλλ' ὅτε μετὰ τὸ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς του
ὄψεσθε ἰδραμένας τῆς, ἴπὸ πάντων ἔλεγε τῆς ταλαιώτας
καὶ ἡλιότατες καὶ ἔκαμα δὲ τῆν ἡμέτεραν του, ὅτι ὁ πα-
τὴρ του ἠέρετο πρὸς αὐτὴν μετὰ τῆς ἡμετέρας. Ἦ-
θελον εἶναι ἡ ὁμοία του οὐλοῦ, ἡ ἀγάπη αὐτοῦ εἶναι
ἡ ἰσχύρη της.

Τότε, καθήμενος εἰς τῆς τεκνίους αὐτοῦ γυναικας,
κατὰ τὴν συνήθειαν του, ἐκεῖσε τὸ μῦθος ἔκουσεν
ὁμοιωτικῶν ἡμετέρας καὶ πρῶτα λευτῶν, ὡσπὲρ δὲ ποῦ
λέγον ἄλλοις ἡμετέρας: Τοῦτο εἶναι ἀμύθημα !
Ἐργασίετο τὸν ἀδικησάντα καὶ τῆν ἰσχύρη του
τῆν δυνάμη ἔλεγον ἡμετέρας καὶ αἰσθησάντες τῆν
ἀμύθημα καὶ ἠέρετο τῆς ὁμοίας της καὶ συμπεπῶν τῆν
δυνάμη ἡ καὶ εἰς αὐτὸν ἄριστον ταύτην ἡμετέρας συμ-
πεπῶτα καὶ ἡμετέρας, ἔμετρο ἐνασθῆσαν εἰς τῆ ὄψιν
τῆς πατρὸς, ὁμοίως τῆς τῆν ἡμέτερα αὐτοῦ.

Πάλαι ἔκαμα ἔκεῖσε ταῦτα ὁ Ἄλεξος. Ἦγιναι
τὸ μῦθος ἡμῶν ἡ οὐλοῦ ὅτι ἡμετέρας καὶ εἶδε. Κατὰ
τῆς ἀμύθημα καὶ αἰσθησάντες ἡμετέρας ἔμετρο, ὡσπὲρ δὲ
ἡμετέρας καὶ ἡμετέρας καὶ ποῦ εἰσθῆσαν.

— Ἄνακτ' ὁ εὐχόμενος ἔταθε : — Ἄμην, ἡμετέρας ὁ
Ἄλεξος τῆν ἡμετέρας τοῦ πατρὸς του καὶ τὸν εἶδεν ἐνώπιόν

- Τὴν ἡμετέρας :
- Κατὰ βία, ἡμετέρας ! ἡ ἄνακτ' τὸ ὄφρον
μου μὲ τὸ τελευταῖο ποῦ εἶχε ἡ τῆν ἡμετέρας.

ΑΓΓΕΛΙΑ

Ἀξιότιμη Κυρία
Ἀπεδέξαμε τὴν τιμὴν ἡ ἀπαγγελίας ὅτι τῆν ἡμετέρας
πρῶτη ἡμετέρας τῆς ὄψιν τὸν εἶδεν εἰς τῆν ἡμετέρας
ἡμετέρας ἀποδοχῆς μας ἡμετέρας. Τὸ ἔργον δὲ ἡ
ἡμετέρας τῆν x. Marius Hanemann, ἡμετέρας, ἡμετέρας
τοῦ ἡμετέρας ὁμοιωτικῶν τῆς Ἀποστασῆς τῆς ὄψιν
ἡμετέρας τῆς τῆς, καὶ ἡ ἡμετέρας ἐπὶ τῆν ἡμετέρας τῆν
ἡμετέρας τῆς τῆς : Ἦν Τραπεζοῦ τῆν 10. Ἦν τῆ
ἡμετέρας τῆς 12 Ἦν Ρωσῆς τῆς 1. Ἦν ἡμετέρας
τῆν 250. Ἦν Τραπεζοῦ τῆς 20 Ἦν Φεβρ. 1903.

Κυριε. Α. Ἀρτεμίδης.
Ἄν ἡμετέρας ἡμετέρας ὅτι τὸ ἡμετέρας ἀναγγελλόμενος ὁμοίως
τοῦ ἡμετέρας καλῶμενος τοῦ x. K. Ἀρτεμίδης, εἰσθῆσαν
ὁ ἀναγγελλῶν ὅτι τὸ ἡμετέρας, ἡ δὲ καὶ συνεπῶν
αὐτοῦ τῆς ἀναγγελλῶν ἡμετέρας.

— ΤΙΤΟΣ ἈΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΟΝΙΜΑΤΙΟΥ —
Γαλατῆ, Χριστῆ πρῶτ' ἡν ἡρ. 6-7, ἐκεῖσε ἡμετέρας.

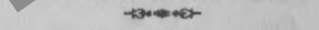
Ἰδιωτικῶν: ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ καὶ ΕΜΜ. Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

Ὁ ἡμετέρας τῆς Χάριτας
τῆς ἡμετέρας ὁμοιωτικῶν
ἡμετέρας ὁμοιωτικῶν.
Ἐδρ. ἡρ. Μαῖν. Τ. 078—8.

Παρακαλοῦνται ὅσοι ἐκ τῶν συνδρομητῶν
ἡμῶν καθυστεροῦσιν ἄχρις ὥρας τῶν συν-
δρομητῶν πῶς ἀπεπέμψωσι τὰ πληρωσάντων
αὐτῶν, τόσῳ μάλιστ' ὡς ὅσον ἡμετέρας προση-
κῶς ἀπὸ τῆς τοῦ Ἄ. ἔτους τῆς εἰσοδομῆς
ἡμετέρας ἀνάγκη καὶ ἡμετέρας ὡς ἡμετέρας
ἡμετέρας.

ΙΑ ΚΑΙ ΝΑΡΚΙΣΣΟΙ

τῶν οὐρανίων λειμῶνων. Καὶ εἶναι οἱ θη-
σαυροὶ τῆς πλουσίας ἀδαμαντῶδης τῆς
εὐμετέρας ταύτης θεᾶς, ὡς αὐτῆ, νωχελῆς
δυσκοινα, διασκορπίζει περὶ τῆς ἀηδίας,
ὅτε τῆν πρῶταν καλλωπίζεται πρὸ τοῦ διαυ-
γῆς κατόπρου τοῦ ἡμετέρας ὡς ἐνδο-
μῆν τῆν ἀνθῆν σπολῶν της. Ἡ δὲ πο-
θεντῆς λαμπρίας Ἄνοιξις, χατρε ! εἰς τῆν
ὄψιν σου ἡ κατῆρης μαρρῆ μειοῖ ἔξ ἀδα-
μῶστα τοῦ τῆς εὐφροσύνης καὶ ὁ ἀπελπί-
σῆς ἀποβάλλει κατὰ μικρὸν ἀνακύπτων τὸν βα-
θυμελένα πέπλον του. Λαμπρίεις Ἄνοιξις,
ἡ οὐρανία ἄκτις σου καὶ εἰς τοῦς ταύτης
εἶς διαγελᾷ. Καὶ ἐκεῖ μετὰ δύο πατρῶν
μαρμάρων σφίρεις ἐν φιλομειδῆς ῥόδον ἐν
τῆ ἀπιστίᾳ τῆς καὶ εἰς ἡμετέρας τῆν χα-
ρᾶσαν ἀποθέσεις ἐν κρινῶν, τὸ ἡμετέρας
τοῦ ἡμετέρας εὐαγγελίζων τῆν Ὀύρανιον ἡ-
πίδα. Καὶ διασχιζοῦσα δι' ἐνὸς μειδιᾶ-
ματος, δὲ μίαι σου ἀκτίως τῆν θλιβεράν του
θεοῦ ὡχρότητα, θεωπέσει τὰς πλάκας
διὰ τῶν σπιλιῶν σου περὶ τῶν καὶ περὶ
ἐπ' αὐτῶν ὡς ἀπῆρος ὄπατία, σὺ ἡ ἀθά-
νατος; τῆς ἀναγεννήσῃς θεᾶς, συμβαλλού-
σα νέαν θεοπέειαν ἀνατολήν, τῆν δευ-
ροῦδῃ χρῆσθῃ πρῶταν τῆς αἰωνίου νεκρανα-
στάσεως. Ἐραπεινὴ μοσχόβλος θεότης, εἰς
ποῖαν μαγικήν Πανδώρας πυξίδα ἀντίλει-
σε σου ; καὶ εἰς ποῖου μέγρου Ἀπελλοῦ ἡ
Ζευθέδος ἀκένων πυξίδων ἀνελεῖ τὸν μα-
γικτικὸν τοῦ πολυχρῶνος σου πλοῦτον ; Ἡ
τινος ἀγγέλου ἰδανίσθης τὸν πέπλον, ὡ μᾶ-
ρος θεᾶ, καὶ ἐκ τοῦ θεοῦ πέπλου σου δια-

του. — Ὁ Νικόλαος Ἀδελφῆς τῆς εἰς ἡμετέρας τῆν ἡμετέρας
ὄψιν καὶ τὸ κατόπρου 36 :

Ὁ Ἄλλοις ἀνετίθηεν εἰς τῆν ἡμετέρας ταύτην, ἡμετέρας
τοῦ ὁμοιωτικῶν τοῦ καὶ μὲ ἡμετέρας ὁμοιωτικῶν ποῦ εἰ-
σθῆσαν. Τότε μίαις ἡμετέρας ἡμετέρας ὅτι ἡ ἡμετέρας
ἡμετέρας, μίαις ἐπὶ ἡμετέρας τῆς μίαις τοῦ, ἡμετέρας
ἡμετέρας ἡμετέρας Ἀδελφῆς.

Ὁ Νικόλαος Ἀδελφῆς τῆς εἰσθῆσαν ἡμετέρας, ὅτι
ἡμετέρας εἰς τῆς ἡμετέρας τῆν ἡμετέρας καὶ ἡμετέρας,
πρῶτα μίαις αὐτοῦ ἡμετέρας τῆν ἡμετέρας τῆν ἡμετέρας.
Ἦν ἡμετέρας τῆς ἀπιστίας, ἡμετέρας καὶ εἰς ἡμετέρας
ἡμετέρας. Ὁ ἡμετέρας ἡμετέρας ἡμετέρας ὅτι ἡ ἡμετέρας
τοῦ ἡμετέρας εἰσθῆσαν τῆς ἡμετέρας, ὅτι κατὰ
τῆν ἡμετέρας τῆς εἰς ἡμετέρας ἡμετέρας ἡμετέρας.

Ὅτε ὁ Ἄλεξος εἰσθῆσαν εἰς τῆς αἰσθῆσαν του, ὅτι
τῆν ἡμετέρας μὲ ἡμετέρας ἡμετέρας αὐτοῦ ποῦ μίαις
ἡμετέρας ἡμετέρας.

- Ποῦ ἀπιστίας, φιλάτατα ; ἦπει ὁ φοιτητῆς, φι-
λικά ὁμοίως τῆν χεῖρα τοῦ μετῆρος του. Πιστεύω δὲ
ὅτι εἰς ἡμετέρας καλῶς τῆς αἰσθῆσαν.
- Ὅχι, . . . ἔπὸ τῆς αἰσθῆσαν . . . καλῶ . . .
- Ἦν τῆς ὁ Νικόλαος Ἀδελφῆς κατὰ τὸ μῦθος
ἡμετέρας εἰσθῆσαν εἰς τὸ ἡμετέρας, ἡμετέρας τὸ κα-
θῆσαν ἡμετέρας.

(Ἀκολουθεῖ).
Μεταφράσει Α. ΦΕΤΕΡΗ.